

řada zcela stejných nebo podobných myšlenek se pravidelně opakuje u řady badatelů. Nepovažujte se proto za oloupené a zneuznané génie, bude-li se za čas profesor, jeho asistent, nebo některý jiný kolega zabývat touž problematikou, o níž jste psali vlastní práci i vy.

Za skutečný vědecký plagiat považujeme spíše to, když někdo použije konkrétní výsledky analýz a rozborů, které mohly být zjištěny pouze na základě individuálního a empiricky prováděného výzkumu. Tak například si někdo přivlastní a empiricky prováděného výzkumem zvanou transkripci starého vzácného rukopisu, jímž se předtím nikdo nezabýval; nebo opublikuje statistické údaje, ke kterým se nikdo před námi nedopracoval; anebo podobným způsobem použije náš překlad textů, které předtím bud nebyly přeloženy vůbec, nebo byly přeloženy jiným způsobem: a v tomto ani v předchozích případech nás ten „někdo“ *necituje* (tato podmínka je zásadní: jakmile je naše práce obhájena a stane se veřejně přístupnou, má totiž každý právo do ní nahlížet a citovat z ní).

Naznačenou otázkou se rozhodně nenechte stresovat ani neutížit, při výběru tématu svého diplomového úkolu si však dobře rozvažte, zda stojíte o to (a zda má cenu), aby byla vaše práce pojata jako součást kolektivního badatelského projektu, či nikoliv.

*Amber Eco, jak mák diplomem
práci*

III. VYHLEDÁVÁNÍ BIBLIOGRAFICKÝCH PODKLADŮ

III.1. Dostupnost pramenů

III.1.1. Co považujeme ve vědecké práci za prameny

Diplomová či dizertační práce se zabývá *předmětem* výzkumu a používá přitom přesně vymezených *nástrojů*. Často bývá *předmětem* výzkumu kniha a *nástroji* jsou jiné knihy. Tak je tomu například u práce na téma *Ekonomické myšlení Adama Smitha*, kde jsou *předmětem* výzkumu texty napsané Smithem, zatímco za *nástroje* jsou považovány knihy o Adamu Smithovi. V takovém případě říkáme, že Smithovy knihy jsou primárními prameny (či primární literaturou), zatímco knihy o Smithovi jsou sekundárními prameny (či sekundární literaturou). Kdyby byly tématem práce *Zdroje ekonomického myšlení u Adama Smitha*, představovaly by primární literaturu ty knihy či spisy, jimiž se Smith inspiroval. Za prameny k problematice konkrétního autora mohou být považovány třeba i historické události (debaty a polemiky, které se v době jeho života vedly o konkrétních problémech a jevech apod.), všechny upomínky na ně bývají však dochovány vždy ve formě písemného zápisu, a jsou tudíž i ony textem (knihou, kronikou apod.).

Někdy je naopak předmětem výzkumu reálné existující jev: to je případ, kdy práce pojednává o migraci obyvatelstva v dnešní Itálii, o chování skupiny mentálně či tělesně postižených dětí nebo o názorech veřejnosti na aktuální televizní pořady. Tady ještě prameny neexistují ve formě psaných textů, brzy však písemné podoby nabudou a jako přílohy a podklady budou do diplomové práce zabu-

a precizností posuzovali smysl a význam myšlení „zenu“, protože nás začalo zajímat, jak se ony staré a originální myšlenky staly součástí západní umělecké ideologie. Téma práce bude pak znít: *Vlivy a podněty zenu v „San Francisco Renaissance“ 50. let našeho století*. A pokud jde o základní prameny, těmi se stanou Kerouac, Ginsberg, Ferlinghetti apod. Právě jejich texty nám totiž poskytnou primární literaturu, již se budeme zabývat především, zatímco pokud jde o vlastní „zen“, postací spolehlivá knižní publikace a pár dobrých překladů. Přirozené pod podmínkou, že nebudeme chtít dokazovat, že Kaliforniáné nepochopili správně originální myšlení „zenu“, neboť v takovém případě by byla konfrontace s originálními japonskými texty nezbytná. Spokojíme-li se však poznatkem, že se Kaliforniáné volně inspirovali překlady z japonštiny, budeme se moci zaměřit na to, co ze „zenu“ v Americe udělali, a ne na to, čím byl „zen“ na počátku, v původní podobě.

Je-li při přípravě diplomové či dizertační práce mimořádně důležité to, abychom si hned zpočátku přesně stanovili její předmět, musíme se vzápětí zabývat otázkou dostupnosti pramenů.

V oddíle III.2.4 je uveden příklad toho, jak se dá vyjit prakticky z něčeho a objevit v malé knihovně prameny k nahodile vybranému tématu práce. To je však výjimečný případ. Obvyčejně rozhodně o přijetí zadání právě skutečnost, že jsou prameny dostupné. Musíme pak ještě zjistit: 1) kde se prameny nacházejí; 2) zda se k nim snadno dostaneme; 3) zda jsme schopni s nimi pracovat.

Mohli bychom si totiž nechat neopatrně zadat práci o jistých joyceovských rukopisech a nevědět ještě, že se tyto materiály nacházejí v Buffalu, kam se nebudeme schopni nikdy vypravit. Nebo bychom nadšeně souhlasili s nápadem, že budeme bádát o materiálech nacházejících se v soukromém archivu vzdáleném sotva pár kilometrů, pak ale vyjde najevo, že majitelé archivu jsou neochotní a pouštějí k němu jen nejvíce a nejslavnější učence. Stejně tak bychom se mohli nechat zlákat snadnou dostupností jistých středověkých písemností a zapomenout přitom na to, že nemáme ani právu v jejich čtení, ani vědomostí o tom, jak se přitom postupuje.

dovány: může jít o statistické údaje, interview, fotografie, popř. jiné audiovizuální materiály. Pokud jde o sekundární literaturu, oproti předchozímu případu se tu mnoho nemění: neptáje-li o knihy a časopisecké články, budou to určité články novinové, popř. jiné písemné podklady.

Rozdíl mezi primární a sekundární literaturou musíme mít stále dobře na zřeteli, protože v odborné (neboli sekundární) literatuře se sice často vyskytují přeepsané pasáže z literatury primární, ty však musíme považovat za prameny z *druhé ruky*, jak ještě uvidíme v následující části textu. Zbrklý a neuspořádaný pracovní postup nás může navíc svádět k tomu, že vše popleteme dohromady a primární i sekundární literaturu házíme do jednoho souboru. Pokud tedy za téma práce zvolíme *Ekonomické myšlení Adama Smitha*, a v průběhu práce si uvědomíme, že se místo výkladu Smithových textů zabýváme stále více tím, co o Smithovi napsal někdo jiný, je nejvyšší čas, abychom se zastavili a provedli jedno z následujících opatření: buď se vrátíme k primární literatuře, nebo práci přejmenujeme na *Teorie A. Smitha ve výkladu soudobých britských liberálních myslitelů*. Tím se sice nezbavíme povinnosti znát Smithovy texty, je však nad slunce jasnější, že meritum práce nebude spočívat ve zkoumání toho, co napsal anglický ekonom sám, nýbrž v interpretaci toho, co o něm napsali jiní poté, co si přečetli jeho knihy a našli v nich inspiraci. Budiž však jasně řečeno, že chceme-li zasvěceně posuzovat Smithovy vykladače, musíme být schopni konfrontovat to, co napsali, s texty samotného Smitha.

Výjimečný není ani případ, kdy stojí základní text více méně stranou našeho zájmu. Představme si, že začneme připravovat práci o škole „zenu“ a jejím vlivu v japonském filosofickém myšlení. Je přirozené, že v takové situaci musíme číst japonsky a nespolehat na pár západních překladů, které máme k dispozici. A teď předpokládejme, že nás při studiu sekundární literatury výrazně zaujme způsob, jímž byl „zen“ použit jedním z významných proudů americké literární a umělecké avantgardy 50. let našeho století. A rázem už nebude nutné, abychom s filosofickou a teologickou pečlivostí

datelné i v tom smyslu, že věděli, jak s jednotlivými tématy nakládat. První práce se jmenovala *Umírnění klerikálové na radnici v Modeně (1889–1910)*. Kandidát či vyučující vymezili velmi přesně rozsah výzkumu. Samotný kandidát bydlel v Modeně, a pracovalo se mu tedy pohodlněji, protože se nacházel přímo u zdroje informací. Práce obsahovala jednak obecnou bibliografii, jednak bibliografii týkající se Modeny. Předpokládám, že ta druhá byla porožena ve veřejných městských knihovnách. Naopak první bibliografii musel student sestavovat i v důležitějších knihovných střediscích na univerzitě a podobně. Vlastní prameny byly rozděleny na *archivní* a *žurnalistické*. Kandidát o nich měl bezvadný přehled a prošel si rovněž veškerý denní tisk z oné doby.

Druhá práce nesla název *Školská politika Italské komunistické strany v období vlády levého středu až do vzniku studentské revolvy*. Jak patrně, i zde je téma vymezeno nejenom přesně, ale dokonce i s jistou obezřetností: kdyby měl výzkum zahrnout i období po roce 1968, stal by se poněkud křečovitým. Jako základní literatura byly uvedeny: oficiální tiskové orgány IKS, zápisy z jednání parlamentu, stranický archiv a články publikované v denním tisku odlišné politické orientace. Snadno si domyslíme, že jakkoli byl výzkum důsledný, v oddíle „články publikované v denním tisku odlišné politické orientace“ nebylo možno zachytit vše, nepochoybně však mělo jít jen o pomocné či podpůrné prameny, užitečné pro zjištění dobových názorů a kritických stanovisek. Jinak byla pro postížení školské politiky IKS dostačující oficiální stranická stanoviska. Pozor na zcela odlišnou situaci, která by nastala, kdyby měla práce pojednávat o školské politice Křesťanskodemokratické strany jakožto strany *vládní*. Pak bychom se museli zabývat nejenom oficiálními stranickými prohlášeními, ale i konkrétními činy vlády s tím, že bychom asi narazili na celou řadu rozporů: a rázem by výzkum nabyl dramatických rozměrů. Uvažme také, že kdyby časová hranice nekončila rokem 1968, v bibliografii neoficiálních politických stanovisek by musela mít své místo i různá radikální mimo-parlamentní seskupení, jejichž publikace začaly masově vycházet právě v uvedeném roce. I v tomto případě by byl výzkum neskona-

Jsou i banálnější případy. Tak bychom si třeba mohli nechat zadat práci o jistém spisovateli a pak přijít na to, že originální texty jeho prací jsou vzácné a roztroušené bůhví kde a že budeme muset cestovat jako blázní od knihovny ke knihovně a z jedné země do druhé. Popřípadě bychom mohli usoudit, že je výhodnější opatřit si díla uvedeného spisovatele na mikrofilmtech a zapomenout přitom na to, že naše univerzita nevlastní odpovídající čtecí přístroj a že navíc trpíme chronickým zánětem spojivek, takže bychom tak jako tak nebyli sfo podstoupit denervující práci spojenou s následným čtením textů.

Stejně tak by bylo zbytečné, kdybychom se jako zanicení filologové dožadovali možnosti psát práci o některých filmových dílech známého režiséra 20. let, když bychom se měli až vzápětí dovédt, že uvedené filmy existují pouze v jedné kopii, a to ve Film Archives ve Washingtonu.

Jakmile vyřešíme problém primární literatury, mohou nastat tytéž problémy stran literatury sekundární. Tak například bychom si mohli zvolit práci o nepřítli významném spisovateli 18. století, a to jen proto, že zvláštní náhodou se právě v knihovně nedaleko našeho bydliště nacházejí všechna první vydání jeho děl: vzápětí bychom ale mohli také zjistit, že valná část sekundární literatury se shání obtížně a s nemalými finančními náklady.

Uvedené problémy nevyřeší nikdo tím, že si řekne, že bude pracovat pouze s materiálem, který se dal sehnat, a dost. Pokud jde o sekundární literaturu, z té musíme totiž přecišit přinejmenším všechny významnější práce, ne-li vše. K primární literatuře se pak musíme dostat přímo, a ne zprostředkovaně (viz další oddíl).

Nedopouštějme se proto lehkovážnosti a v podobné situaci si vyberme jiné téma práce, a to podle hledisek uvedených v kapitole II.

Namátkou nyní uvádím popis několika „diplomek“, jejichž obhajob jsem se v poslední době účastnil: prameny byly ve všech případech naprosto přesně identifikovány, práce se týkaly jasné vymezené a kontrolovatelné problematiky a byly pro kandidáty zvla-

le náročnější. Při posuzování tohoto případu vycházím z toho, že kandidát měl asi možnost pracovat v Římě nebo že mu někdo zaslal fotokopie všech dokumentů, které potřeboval zpracovat.

Třetí práce byla medievalistická a laickým by patrně připadala zdaleka nejobtížnější. Pojednává o majetkových záležitostech kláštera sv. Zena ve Veroně, a to v období pozdního středověku. Jádrem práce spočívalo v přepisu několika listin klášterního registru z 13. století. Uvedený přepis byl v předkládané diplomové práci porizován vůbec poprvé. Nuže, kandidát se zde nemohl obejít bez paleografie, tedy vědy o čtení a přepisování starých rukopisů. Jakmile si však příslušné vědomosti (a odpovídající techniku) osvojil, stačilo přepis seriózně provést a k výsledku připojit komentář. Na jednotlivých stranách pod čarou však práce obsahovala i odkazy na třicet odborných publikací na znamení toho, že problém byl řešen i z historického hlediska a s přihlédnutím k předchozí odborné literatuře. Tento student bydlel patrně ve Veroně a vybral si zadání tak, aby nemusel při práci na „diplomce“ moc cestovat.

Čtvrtá práce pojednávala o tradicích činoherního divadla v Trientu. Kandidát v uvedené oblasti žil a věděl, že jde o tradici poměrně omezenou a relativně snadno stopovatelnou na základě excerpce novinových a časopiseckých informací, archivních materiálů a statistických údajů o počtu návštěvníků na divadelních představeních. Dost podobný byl případ páté diplomové práce: *Kulturní politika v Budřinu s ohledem na činnost městské knihovny*. Oba posledně uvedené diplomové úkoly vycházely ze snadno dostupných a ověřitelných pramenů, jejich prospěšnost je však nepochybnitelná, protože poskytují statistické a sociologicky zpracované údaje, které mohou být později použity dalšími badateli.

Šestá práce byla naopak příkladem přístupu, který sice vyžaduje čas a prostředky, s jehož pomocí je však možno udělat solidní vědecké pojednání z tématu, jež se zdá na první pohled dobře na nejvyšší na pořízení korektní kompilace. Práce nesla název *Teorie a praxe hereckého umění v díle Adolfa Appia* a pojednávala o velmi známém autorovi, jehož dílo bylo všestranně probádáno nejrůznějšími teatrology, takže se zdálo, že se tu nedá už na nic nového při-

jit. Kandidát se však ponořil do mravenčího bádání ve švýcarských archívech, prošel četné knihovny, nevynechal žádné místo, v němž Appia pobýval a pracoval. Nakonec se mu podařilo sestavit tak přesnou bibliografii Appiových děl (včetně malých článků, které nikdy nikdo nečetl) i prací o něm, že byl schopen prozkoumat téma s přesností a šíří, jež podle příslušného posudku znamenaly vyvrcholení celého dosavadního appiovského bádání a definitivní tečku za ním. V tomto případě byla tedy úroveň pouhé kompilační práce jasně překonána a navíc byly zpřístupněny prameny, o nichž do té doby nikdo nevěděl.

III.1.2. Prameny z „první“ a druhé ruky

Pracujeme-li s knihami, je pramenem z „první ruky“ originální vydání díla nebo jeho kritická edice.

Příklad není možno považovat za pramen: podobně jako uměly chrup či brýle je překlad pouhou protézou, náhražkou, která nám umožní, abychom jakoby dosáhli něčeho, čeho v dané chvíli lepším způsobem dosáhnout nemůžeme.

Ani antologie není pramenem: dá se považovat za chabý odvar pramene, který nám poslouží jako první a základní informace, na němž však nemůžeme stavět. Zabýváme-li se dílem nějakého spisovatele, potřebujeme v něm objevit věci, kterých si ostatní nevšimli. Antologie nám v této situaci nabídne pouze to, co objevil někdo jiný.

Recenze a komentáře jiných badatelů, byť založené na rozsáhlých citacích, rovněž nemohou sehrát roli pramene: nanejvýš půjde o pramen z druhé ruky.

Za prameny z druhé ruky považujeme v různých situacích různé materiály. Pišeme-li diplomovou práci o projevech Palmira Togliattiho na půdě parlamentu, budou texty těchto projevů publikované v listu *Unità* pramenem z druhé ruky. Nikdo nám totiž nezaručí, že redaktor listu nevynechal některé části projevů nebo že se nedopustil omylů. Pramenem z první ruky budou tedy pouze texty projevů publikované Parlamentním věstníkem. V případě, že

by se nám však podařilo najít i rukopisné texty z pera samotného Togliattiho, staly by se přirozeně pramenem zdaleka nejpřednějším a nejdůležitějším. Máme-li v úmyslu studovat text Prohlášení Spojených států amerických o nezávislosti, jediným pramenem z první ruky bude autentický text uvedeného dokumentu. Za pramen z první ruky lze však v tomto případě považovat i dobrou fotokopii, popřípadě kriticky zpracovaný text uvedeného Prohlášení z pera seriózního a nezpochybnitelného historika (serióznosti a nezpochybněnosti se zde myslí to, že dílo tohoto vědce nebylo zpochybněno existující vědeckou tradicí). Je tudíž nabitelní, že označení „z první“ či „z druhé“ ruky závisí vždy na úhlu, z něhož přistupujeme k vlastnímu tématu. Má-li se práce zabývat existujícími kritickými edicemi nějakého díla, musíme vycházet z originálu neboli z jeho prvního vydání. Naopak jde-li nám o politický význam Prohlášení o nezávislosti, bohaté nám jako pramen postaći jakékoli dobré kritické vydání textu.

Máme-li v úmyslu napsat práci na téma *Román „Snoubenci“ z hlediska naratologického*, měli bychom vystačit s jakýmkoli vydáním Manzoniho prozaického díla. Naopak chceme-li se uvedeným románem zabývat z hlediska jazykového (*Milánská a florentská verze románu A. Manzoniho*), neobejdeme se bez dobrých kritických edicí obou verzí slavného románu. Ať je tomu jakkoliv, můžeme v každém případě konstatovat, že v *návaznosti na tom, jak si vymezíme předmět svého odborného zájmu*, musíme vždy pracovat s *originálními prameny (s prameny z první ruky)*. A jediné věci se přitom nesmíme dopustit, totiž citovat z cizí citace autora, jímž se zabýváme. Jinak řečeno, v seriózní vědecké práci bychom neměli nikdy citovat základní (originální) text z citace, jejímž autorem je někdo jiný, a to ani tehdy ne, jde-li o text či autora, jenž není bezprostředně středem našeho odborného zájmu. Ve skutečnosti se ovšem v tomto bodě uplatňují výjimky, zejména jde-li o diplomovou práci.

Zvolíme-li kupříkladu téma *Problém transcendentálnosti krásy v „Summě teologické“ od Tomáše Akvinského*, bude nám primární literaturou *Summa* od sv. Tomáše s tím, že by nám mělo úplně postačit vydání Mariettiho, které je v současné době na knižních pul-

tech, pokud bychom ovšem nenabýli dojmu, že není dostatečně věrně věči originálu, a nepoužili proto i jiných edicí (v takovém případě bychom však už psali práci filologického charakteru, a nikoli filosoficko-estetické pojednání). Vzápětí však zjistíme, že otázky transcendentálnosti krásy se Tomáš dotýká rovněž v Komentáři k *De Divinis Nominibus* od Dionysia Areopagity (neboli Pseudodionysia), a navzdory přesné vymezenému zadání práce se budeme muset tak či onak zabývat i tímto dalším dílem. Potom teprve přijdeme na to, že Tomáš převzal uvedeně téma z celé předchozí teologické tradice a že shromažďováním autentických pramenů bychom se mohli zabývat celý život. Naštěstí vzápětí objevíme, že tuto práci již provedl Dom Henry Pouillon, jenž ve svém rozsáhlém díle cituje dlouhé pasáže ze všech možných autorů, kteří rovněž komentovali Pseudoareopagitu, a zjišťuje mezi nimi příslušné souvislosti, vlivy i protirečení. Nuže, budeme-li se v této situaci odvolávat na Alexandra z Hales či Hilduina, můžeme přirozeně použít materiálů a citací, které byly sebrány a porřizeny Pouillonem. Jakmile by však text Alexandra z Hales začal v naší práci nabývat zásadního významu, museli bychom si jej opatřit (nejlépe ve vydání Quarracchioho); naopak omezíme-li se na pouhou krátkou citaci a nic víc, uvedeme jednoduše, že originální text citujeme podle Pouillona. Nikdo nám nebude vyčítat, že jsme povrchní, protože Pouillon je zárukou serióznosti a originální text, který jsme si z jeho práce vypůjčili, není bezprostředním předmětem našeho odborného zájmu.

V žádném případě není však možno převzít citaci z druhé ruky a předstírat přítom, že pracujeme s originálem. Tato zásada je diktoována profesionální etikou, ale nejenom jí: představme si, že by se nás pak někdo veřejně otázel, jak jsme mohli pracovat s tím a tím originálním rukopisem, když je přece známo, že byl zničen roku 1944!

Na druhé straně se však kvůli pramenům z první ruky nesmíme příliš trápit a podléhat depresím. Že Napoleon I. zemřel 5. května 1821, se většinou dovidáme z druhé ruky (tedy například z učebnic dějepisu, které byly napsány zase na základě jiných historických pramenů). Pokud by se někdo chtěl zabývat speciálně otázkou

a datem Napoleonova úmrtí, musel by si přirozeně vyhledat dobové dokumenty. Mluvíme-li však o tom, jak poznamenala Napoleonova smrt myšlení a citění mladých evropských liberálů, můžeme se spolehnout na jakoukoli dějepisnou příručku a považovat uvedené datum za správné. Uchýlíme-li se takto k pramenům z druhé ruky (a otevřeně to také čtenářům povíme), je nicméně vhodné prověřit jich vícero a zkontrolovat, zda údaj nebo citace nebo odkaz, které přebíráme, jsou stejným způsobem uváděny i jinými autory. Neprovedeme-li toto ověření, je na místě obezřetnost: buď se raději vypůjčeného údaje vzdáme a v práci jej neuvedeme, nebo si vyhledáme původní pramen a jsme si aspoň jisti jeho správností.

Vzhledem k tomu, že zde byl uveden příklad z Tomáše Akvinského a jeho estetického myšlení, přidám malou kuriozitu: několik soudobých vědeckých děl vychází z předpokladu, že sv. Tomáš řekl, že „*pulchrum est id quod visum placet*“. Jelikož jsem svou vlastní diplomovou práci psal právě z tohoto oboru, prošel jsem si originální texty a zjistil, že sv. Tomáš uvedenou větu *nikdy neřekl*. Ve skutečnosti řekl „*pulchra dicuntur quae visa placent*“, a je myslím zbytečné, abych tu vysvětloval, že výklad obou výše uvedených vět nás může dovést k naprosto odlišným závěrům. Kde hledat vysvětlení? Zcela jednoduše tu došlo k tomu, že první z uvedených vět byla kdysi dávno napsána filosofem Maritainem, který byl přesvědčen o tom, že věrně interpretuje myšlenku sv. Tomáše: a od té doby se četní myslitelé odvolávají na tento pramen (z druhé ruky), aniž by si dali tu práci a ověřili jej konfrontací s originálním textem.

Totéž platí i pro bibliografické údaje. V závěrečném chvatu před odevzdáním práce se může student rozhodnout, že do bibliografie primární či sekundární literatury zařadí i knihy a studie, které nečetl. Někdy se třeba dopustí i toho, že o těchto pracích hovoří v poznámkách pod čarou nebo dokonce v textu práce, a přitom jde o informace posbírané od jiných autorů a ne u zdroje. Co se však v takovéto situaci nepříhodí: posluchač píše o baroku, a protože si přečetl článek Luciana Anceschiho „Bacon mezi renesancí a barokem“ (in *Od Bacona ke Kantovi*, Bologna, Mulino 1972.) a zároveň někde našel zmínku o jiném textu téhož autora, připojí k údajům ná-

sledující poznámku: „Další pronikavé a podnětné úvahy o téže problematice, viz tentýž autor, 'Baconova estetika' (in *Estetika anglického empirismu*, Bologna, Alfa 1959).“ Náš student se ve skutečnosti zneemožnil, protože při nejbližší příležitosti mu zasvěcený odborník vysvětlí, že se tu jedná vlastně o tutéž stať, která však byla publikována znovu po třinácti letech, jelikož poprvé vyšla pouze v univerzitním sborníku s omezeným počtem výtisků.

Vše, co bylo řečeno o pramenech z první ruky, platí i v případě, že se zabýváme nikoli určitým počtem konkrétních textů, nýbrž aktuálním a probíhajícím společenským jevem. Máme-li pojednat o tom, jak reagují romaníši venkované na televizní zprávy, bude pramenem z první ruky sociologický výzkum, který provedeme *na místě* a podle běžných zásad tak, že položíme konkrétní otázky reprezentativnímu množství věrohodných venkovanů. Kdybychom se naopak omezili na pouhou citaci údajů z výzkumu starého deset let, jednali bychom nekorektně, a to přinejmenším proto, že se za tu dobu změnili nejenom vesnicané, ale i samotné televizní pořady. Úplně jinak by tomu však bylo, kdybychom psali na téma *Postoje veřejnosti k televiznímu vysílání v období šedesátých let*.

III.2. Bibliografie a její sestavování

III.2.1. Jak využívat knihoven

Jak provádíme předběžný výzkum v knihovně? Máme-li k dispozici spolehlivou bibliografii, hledáme v katalogu podle autorů (tedy v katalogu *imenném*) a zjišťujeme, co je nám daná knihovna schopna poskytnout. Pak přejdeme do jiné knihovny a činíme totéž. V tomto případě musí však být naše bibliografie hotova (a musíme mít rovněž zajištěn přístup třeba i do několika knihoven, z nichž jedna je například v Římě a druhá v Londýně). Takto připravení však moji čtenáři patrně nejsou. Konec konců nejsou takto vždy připraveni ani profesionální badatelé. Profesionální badatel chodí totiž do knihovny nejenom proto, aby sehnal knihu, o jejíž existenci je informován, ale někdy i proto, aby si vlastní bibliografii, kterou v tomto případě dosud nemá, teprve vytvořil a sestavil.

Vytvářet a sestavovat bibliografii znamená hledat něco, o čem sami ještě nevíme. Dobrý badatel je člověk, který vchází do knihovny a nemá nejmenší ponětí o tématu své práce, a pak z ní vychází a je mu do značné míry jasno.

Katalog. Při hledání toho, o čem zatím ani netušíme, nám knihovna poskytuje pomocnou ruku. V první řadě přirozeně formou *předmětového katalogu*. Abecední katalog podle autorů je totiž určen tomu, kdo už ví, co chce. Pro toho, kdo neví, co chce, je tu katalog předmětový. Právě zde nám dobrá knihovna prozradí, čeho se od ní můžeme nadít, pokud jde o problematiku, dejme tomu, pádu západofirské říše. Předmětovému katalogu musíme však být schopni zadávat správné otázky. Je přirozené, že heslo „pád říše římské“ nebude zařazeno pod písmenem „p“ (ledaže by šlo o knihovnu s mimořádně propracovaným systémem katalogizace). Musíme je hledat jako „říše římská“, „Řím“ a „dějiny římské“. Vy-zbrojili-li jsme se na základní škole některými dost elementárními vědomostmi, budeme bystře hledat i hesla „Romulus Augustulus“ nebo „Augustulus (Romulus)“, „Orestes“, „Odoaker“, „barbaři“, „barbarská království“ apod. Tím však problémy nekončí. V čet-ných knihovnách existují dva katalogy podle autorů a dva katalogy předmětové, a to podle datace knižních přírůstků. Starší katalogy jdou jen do určitého roku, pozdější přírůstky jsou zařazovány do katalogů novějších, které se neustále kompletují a modernizují, tak-že v budoucnu třeba pohlít katalogy starší, zatím je však situace ta-ková, jaká je. Skutečnost, že k pádu říše římské došlo dávno, nebu-de znamenat, že příslušné knihy budeme hledat pouze v katalogu starším: poslední kniha k dané problematice mohla přece vyjít před dvěma roky, a budeme ji proto hledat výlučně v katalogu novějším. V některých knihovnách pak existují oddělené katalogy, v nichž jsou vedeny speciální knižní fondy. Jinde zase zjistíme, že hesla au-torská i tematická jsou řazena společně, v další knihovně pak na-razíme na oddělené katalogy časopisů (s řazením předmětovým i podle autorů) atd. Je prostě nutno pochopit, jak je knihovna, v níž jsme se octli, uspořádána a na základě jakých principů funguje: podle toho si stanovíme metodu i postup vlastní práce. Dokonce

bychom mohli najít takové knihovny, které mají knižní fondy v pří-zemi a časopisy ve vyšších poschodích.

Občas je třeba dát zelenou i vlastní intuici. Je-li starý katalog opravdu starý a my se snažíme hledat hesla jako „rétorika“, popř. „teorie“ něčeho, nebude na škodu podívat se i na „rhetoriku“ a „theorii“: plní a pečliví knihovníci se přece v každé době drželi dobového pravopisu a názvy tematických hesel v předmětových katalozích po nich přežily až dodnes.

Jmenný katalog je přirozeně vždy spolehlivější než katalog předmětový, protože jeho organizační princip nezavísi na výkladu knihovníka. Má-li knihovna ve svých fondech publikaci od Giusep-pe Rossiho, stůj co stůj ji musíme najít ve jmenném katalogu. Na-opak stat Giuseppe Rossiho „Úloha Odoakera v procesu zániku západofirské říše a vzniku barbarských království“ mohla být kni-hovnickem zařazena pod „dějiny římské“ nebo „Odoaker“, zatímco my ji třeba zoufale hledáme pod „císařstvím západofirským“.

Může se přirozeně stát, že nám katalog neposkytne informace, které sháníme. Pak je nutno začít na ještě elementárnější úrovni. V každé knihovně jsou oddělení či sály vybavené nejrůznějšími pří-ručními publikacemi, jako naučnými slovníky, velkými historický-mi díly a soupisy prací neboli bibliografiemi. Hledáme-li něco o zá-padofirské říši, nalistujeme si v těchto svazcích oddily věnované římským dějinám, a na základě informací, které tam najdeme, si se-stavíme vlastní základní bibliografii, s níž se pak vrátíme do jmen-ného katalogu, abychom si ověřili, zda se příslušné tituly nacházejí v knižních fondech knihovny, v níž právě zahajujeme výzkumnou práci.

Soupisy prací jsou nejspolehlivější pomůckou pro toho, komu je jasné, čím se chce zabývat. Pro některé disciplíny existují slavné příručky či rukověti se všemi důležitými bibliografickými údaji. Jiné obory si soupisy literatury permanentně doplňují, např. pravi-delně vydávanými časopisy obsahujícími pouze bibliografické in-formace. Jindy mají odborné časopisy stálou rubriku či přílohu s anotacemi o nejnovějších publikacích v daném oboru. Studium bibliografických soupisů (pokud možno pravidelně *doplňovaných*

o novinky) je nezbytnou součástí práce ve jmenném či předmětovém knihovním katalogu. Knihovna může mít totiž bohatý fond třeba starších děl a naopak nedostatek publikací novějších. Anebo v ní najdeme soupisy literatury a manuály kupříkladu z roku 1960, kde sice objevíme zásadní a cenné bibliografické údaje ke svému tématu, nevíme však, zda něco zajímavého nevyšlo též roku 1975 (něco, co třeba knihovna ve svých fondech dokonce má, avšak pod hesly, na něž bychom ani nepomysleli). Jediné pravidelné doplňované soupisy literatury jsou schopny poskytnout nejnovější informace o situaci v daném oboru.

Nejpohodlněji se o existenci bibliografických soupisů dovíme tak, že se na ně zeptáme vedoucího své diplomové práce. Můžeme se ale obrátit i na knihovníka (nebo odborného pracovníka ve studovně), který nám pravděpodobně označí místnost či regál, kde se tyto materiály nacházejí. Další rady a podněty není již možno na tomto místě poskytovat, protože následující pracovní etapy se budou značně lišit podle toho, o kterou disciplínu se jedná.

Pracovníci knihoven. Je třeba překonat ostych a využívat jich. Často nám knihovník poskytne spolehlivé informace, a my ušetříme spoustu času. Musíme uvážit, že s výjimkou přepracovaných a zneurotizovaných ředitelů velkých knihoven bude běžný vedoucí (zejména menší) knihovny spokojen, předvede-li nám na jedné straně svou vynikající paměť a učinnost, na druhé straně bohatství svých knižních fondů. Čím vzdálenější je knihovna od důležitých kulturních center a čím méně čtenářů ji navštěvuje, tím víc se její ředitel trápí komplexem méněcennosti nebo pocitem zneuznání. Požádá-li jej někdo o pomoc, bude štěstím bez sebe.

Je vhodné a důležité počítat s výraznou pomocí ze strany knihovníka, na druhé straně mu nesmíme ani slepě důvěřovat. Bude me jeho radám naslouchat, pak se ale podíváme věci na kloub ještě sami. Knihovník není vševěd ani univerzální expert, a kromě toho ani neví, jak má být naše práce pojata. Může považovat za klíčové dílo, které nám moc nepomůže, a naopak opomene jiné, které pro nás může mít zásadní význam. Mimo jiné je tomu tak i proto, že neexistuje předem dané pořadí děl z hlediska jejich potřebnosti a uží-

tečnosti. Pro výzkum, kterým se zabýváme, může mít zásadní a převratný význam jedna jediná myšlenka, která se jakoby omylem ocitla na jedné stránce knížky, která je jinak zcela banální, nedůležitá a všeobecně považovaná za irrelevantní: abychom však na tu stránku kápeli, musíme mít čich a trochu štěstí, tu převratnou myšlenku musíme totiž objevit, nikdo nám ji nebude předkládat na stříbrném táčku.

Meziknihovní informační služba, počítačově řízený katalog, zproštrádkované výpůjčky z jiných knihoven. Četné knihovny publikují pravidelné soupisy svých vlastních přírůstků. Ve vybraných knihovnách a pro některé disciplíny máme tudíž k dispozici katalogy, které nám poskytnou informaci o tom, co se nachází v jiných knihovnách, včetně zahraničních. I v tomto případě je vhodné žádat o pomoc pracovníka knihovny. Některé specializované knihovny jsou navíc napojeny na centrální počítač, a mohou nám tudíž v několika málo sekundách sdělit, zda je konkrétně požadovaná kniha k máni a kde. Tak například v rámci benátského „Bienále“ byl zřízen Historický archiv soudobého umění, jehož počítač je spojen s bibliografickým střediskem římské Národní knihovny. Stačí, aby operátor zadal přístroji titul knihy, kterou sháníme, a za několik sekund se na displeji objeví příslušný bibliografický údaj (nebo údaje). Zadávat je možno podle jména autora, názvu díla, tématu, nakladatelství, ediční řady, roku vydání atd.

Není pravděpodobné, že bychom se v běžné italské knihovně setkali s podobnými vymoženostmi, ale člověk nikdy neví, a tak se pro jistotu budeme vždy dobře informovat.

Jakmile si zjistíme, že se požadovaná kniha nachází v jiné domácnosti či zahraniční knihovně, je dobré vědět, že běžná knihovna má obyčejně meziknihovní výpůjční službu, vnitrostátní i zahraniční. Nějakou dobu to sice trvá, ale jde-li o vzácné a obtížně dostupné publikace, stojí to za pokus. Svou roli tu přirozeně hraje i otázka, zda knihovna, která je o meziknihovní výpůjčku žádána, vyhoví (někdy se půjčuje pouze druhý exemplář téže knihy, nikoli první a jediný). I zde je třeba posoudit situaci případ od případu a poradit se s vyučujícím – vedoucím práce. V každém případě je vhodné mít

na paměti skutečnost, že kulturní instituce jsou mnohdy nečinné jen proto, že jim nečinnost svou vlastní pasivitou tolerujeme.

Mějme například na mysli, že potřebujeme-li zjistit, které knihy jsou ve fondech jiných knihoven, můžeme se v Itálii obrátit na

Centro Nazionale di Informazioni Bibliografiche (Národní středisko bibliografických informací) – Biblioteca Nazionale Centrale (Ústřední národní knihovna), Vittorio Emanuele II, 00186 ROMA,

nebo na

Consiglio Nazionale delle Ricerche (Národní rada pro vědu a výzkum) – Centro Nazionale Documentazione Scientifica (Národní středisko pro vědecké informace) – Piazzale delle Scienze 7 – ROMA (tel.: 490151).

Navíc musíme pamatovat i na to, že četné knihovny mají k dispozici pravidelně doplňovaný seznam vlastních knižních přírůstků, které dosud nebyly zřazeny do katalogů. V neposlední řadě pak stojí za zmínku skutečnost, že pracujeme-li seriózním způsobem a vedoucí diplomové práce má na našem výzkumu zájem, není možné přimět katedru či ústav, na němž studujeme, aby *zakoupil* některé důležité publikace, které bychom si jinak nebyli schopni obstarat.

III.2.2. *Jak se pushtit do sestavování bibliografie: příruční kartotéka*

K sestavení výchozí bibliografie je třeba prolistovat spoustu knih. V četných knihovnách je však půjčují po jedné či po dvou, a to ještě technický personál nadává a otálí, vracíme-li knihu ihned po zapůjčení a žádáme za ni jinou: přicházíme tak o drahocenný čas.

Právě z takového a podobných důvodů není možné, abychom hned zpočátku četli všechny knihy, které nám přijdou pod ruku. Místo toho si vytvoříme výchozí (či úvodní) bibliografii. Předběžné vyhledávání v knižních katalogích nám umožní, abychom si knihy začali půjčovat až poté, co máme v ruce základní seznam literatury. Tento seznam, který získáme tak, že se probíráme jednotlivými katalogy, nám však příliš nepomůže, jelikož stále nevíme, kterou kni-

hu si máme vypůjčit jako první. Proto musíme předběžně vyhledávání v knižních katalogích kombinovat s předběžnou excerpcí encyklopedických a jiných příručních děl ve studovně. Jakmile najdeme stat či kapitolku věnovanou našemu vlastním tématu a doplněnou seznamem odborné literatury, prolistujeme zběžně vlastní text a hned se zaměříme na bibliografii s tím, že si ji *celou* opišeme. Při opisování konfrontujeme text článku a eventuelní poznámky, jimiž je stat opatřena, díky čemuž získáme představu o tom, které ze svých pramenů považuje autor za nejdůležitější. Těmi pak začneme, až přistoupíme k postupnému vypůjčování knížek. Když popsáním způsobem projdeme i jiná příruční díla (slovníky, dějiny studovaného oboru apod.), budeme schopni jednotlivé seznamy literatury porovnat a vybrat ty tituly, které jsou citovány všemi. Takto vlastně provádíme první třídění získaných bibliografických údajů podle důležitosti. Pořadí děl, které takto stanovíme, bude sice později pozměněno, popřípadě zcela zpřeházeno v průběhu naší další práce, v dané chvíli však představuje východisko a startovací bod veškerého výzkumu.

Někdo vyznese námitku, že máme-li k dispozici deset příručních děl, opisovat bibliografii z každého z nich bude značně zdlouhavé: a je skutečností, že i když srovnávací metodou vyřadíme tituly, které se opakují (a za tím účelem stačí abecedně seřadit první soupis titulů, další se již kontrolují snadněji), shromáždíme na základě uvedeného postupu tituly několika stovek děl. Na námitku odpovíme tak, že v každé seriózní knihovně existují dnes kopirovací stroje a že jedna fotokopie stojí něco okolo sta lir. Až na výjimky obsahuje každý speciální seznam literatury ve studovně pouze několik málo stran. Za dva nebo tři tisíce lir pořídíme fotokopie několika bibliografických soupisů, které si pak odneseme domů a v klidu uspořádáme. Jakmile budeme mít vypracován vlastní souhrnný seznam literatury, vypravíme se do knihovny opět, abychom zjistili, která díla jsou fyzicky k dispozici. V této etapě bude však užitečné mít již pro každý titul připraven čistý kartotéční lístek, abychom si na něj ihned poznamenali signaturu knihy a místo, kde se kniha nachází (na jednom lístku budeme pak mít třeba i celou řadu signa-

tur, a to bude znamenat, že kniha je běžně dostupná v celé řadě knihoven; naopak jiné lístky zůstanou čisté, a to bude nepřijemné, přirozeně především pro nás a pro naši práci).

Při vyhledávání bibliografie by bylo jistě přirozenější zapisovat si jednotlivé tituly do sešitu postupně tak, jak je opisujeme z referenčních příruček. Ve jmenovém katalogu, kde si budeme následně ověřovat, zda je konkrétní titul v knihovně k máni, bychom si pak v případě kladného výsledku jednoduše poznamenali signaturu do téhož sešítu někým na bok k názvu knihy. Námítkou je zde skutečnost, že popsaným způsobem můžeme hned při prvním vyhledávání lehce dojít až ke stovce titulů (bez ohledu na to, že později budou zase některé položky vyřazeny). Při tak velkém množství údajů v sešitě bychom se za nějaký čas ve vlastních záznamech prostě už nevyznali.

Nejpohodlnějším systémem je proto malá schránka (krabice, plastový obal apod.) s kartotéčnými lístky neboli kartičkami. Pokudéž když objevíme nějakou knihu, vyplníme jeden kartotéční lístek. Až zjistíme, že tato kniha je v knižním fondu přítomna, připseme na lístek signaturu. Malé schránky na kartotéční lístky jsou laciné a lze je zakoupit v papírnictví. Nebo se dají vyrobit podomácku z pevného kartonu. Sto či dvě stě kartiček zabere málo místa a můžeme si je do knihovny nosit v aktovce či v kufríku. Postupně tak získáme zcela jasný přehled o tom, co bychom měli shánět a co jsme již sehnali. Navíc budeme vše průběžně řadit podle abecedního pořádku, a orientace v celém materiálu bude tedy mimořádně snadná. Podle osobní úvahy je možno kartičku vyplňovat jednotlivým způsobem například tak, že v pravém horním rohu bude signatura zjištěná v knihovně, vlevo nahoře konvenční znak signalizující význam knihy z hlediska plánované rešerše (základní referenční dílo, podklad pro tu a tu konkrétní kapitолku apod.).

Je přirozené, že někdo nebude mít náladu na budování kartotéky a zůstane na úrovni sešitu. V souvislosti s tím je třeba upozornit na možná nebezpečí a úskalí. Tak třeba si kandidát začne zapisovat na první stránku autory na „A“ a na druhou stránku autory na „B“, pak se mu ale první strana zaplní a on najednou neví, kam vsunout

či zapsat článek od Azzimontioho Federica a Abbattio Gian Saveria. V takové situaci je tedy konec konců únosnější použít běžného záznamového bloku s předtištěnými písmeny. Abbati sice nebude před Azzimontii, ale aspoň budou oba pod písmenem „A“. Systém kartotéky s vkládanými lístky je však v každém případě lepší, protože může dobře posloužit i po obhajobě (stačí ji doplnit o nové údaje), popřípadě se dá později zapůjčit někomu, kdo se bude zabývat podobnou problematikou.

V kapitole č. IV pojednáme o dalších typech kartoték (anotace a konspekty z četby, vlastní myšlenky a nápady, citace apod.) a posoudíme situace, kdy je bohatá produkce kartotéčních lístků na místě. Vzhledem k tomu, že kartotéka bibliografických záznamů se bude značně lišit od kartotéky se záznamy z četby, předesíláme nyní alespoň pár slov o tom, jak budeme poznámky z četby provádět a soustřeďovat.

V *kartotéce záznamů z četby* si budeme shromažďovat anotace nebo konspekty věnované knihám nebo článkům, které jsme skutečně přečetli: měly by to být kartičky či karty většího formátu s tím, že si na ně budeme poznamenávat obsah a popis díla, dojmy a úvahy, důležité citace, prostě vše, co nám později poslouží při definitivním sepisování naší práce (kdy už bude kniha vrácena do knihovny a nebudeme ji mít při ruce) a při sestavování souhrnné bibliografie na konci svazku. Tuto kartotéku si asi nebudeme přenášet z místa na místo, a jak už bylo řečeno, můžeme do ní ukládat i lístky většího formátu, i když je na druhé straně kartičkový formát pohodlnější a snadněji ovladatelný.

Kartotéka s bibliografickými záznamy má poněkud jiný charakter: zařazujeme do ní všechny knihy, které bychom měli sehnat, tedy nejenom ty, které jsme si již opatřili a přečetli. Konec konců bychom mohli mít třeba jednu kartotéku s deseti tisíci bibliografickými záznamy a druhou kartotéku s deseti tisíci konspekty neboli záznamy z četby (zde by se však asi vnucoval dojem, že tato dílčková či dizertační práce začala příliš dobře a skončila příliš špatně).

Kartotéku s bibliografickými záznamy si budeme brát s sebou

vždy, když půjdeme do knihovny. Jednotlivé listky udávají pouze základní informace o knize a její přítomnosti v té či oné knihovně. Nanejvýš můžeme na lístek přidat vlastní kratičkou anotaci, jako například: „podle X.Y. jde o důležitý pramen“, „nutno sehnat“, „ten a ten říká, že tento pramen je bezcenný“, popřípadě „nutno zakoupit“. Víc sem ale nepíšeme. Bude-li konспект (záznam z četby) bohatší (může sestávat i z více listů), musí zůstat kartička s bibliografickými údaji jediná.

Čím lépe je provedena a spravována, tím větší je šance na to, aby byla kartotéka s bibliografickými záznamy v budoucnu dále používána, doplňována, půjčována (popřípadě i prodána). Stojí tudíž za to, abychom ji budovali s péčí a psali vše velmi čitelně. Rozhodně se nedoporučuje načmárat titul knihy narychlo a jakoby těsnopisem. Poté, co si pořídíme kartičky s údaji o knihách, které vzápětí seženeme, přečteme a k nimž budeme mít i příslušný konспект (záznam z četby), *může nám výchozí kartotéka bibliografických záznamů výborně posloužit jako základ pro sestavení závěrečného seznamu použité literatury na konci svazku.*

Z uvedeného důvodu zařazujeme nyní do textu návod na správný záznam údajů o knize: jinak řečeno, pojednáme stručně o *normách platných pro vytváření bibliografických citací*. Tyto normy se uplatňují při:

- 1) vyplňování listků se *základními bibliografickými údaji*;
- 2) pořizování *konseptů* (karet se záznamy z četby);
- 3) citování pramenů v *poznámkách* pod čarou na konci stránky či kapitoly;
- 4) sestavování *souhrnného seznamu použité literatury* v závěru díla.

Tyto normy budou později připomínány a osvětlovány v jednotlivých kapitolkách, které se budou zabývat dílčími úkony při psaní práce. Zde však budou tyto normy přesně a jednou pro vždy definovány. Jsou velmi důležité a je třeba si je osvojit. Brzy pochopíme, že jsou to normy vysoce funkční v tom smyslu, že umožňují nám samotným i našim čtenářům snadnou identifikaci publikace, o níž se mluví. Na druhé straně propůjčují tyto normy uživateli rovněž punc

profesionalitu a vzdělanosti: kdo je dodržuje, dává najevo, že je obek známý s oborem; kdo je porušuje, usvědčuje sama sebe z toho, že je ve vědě přivandrovalcem a nuzákem, a namnoze zpochybňuje svou vlastní práci, která jinak není špatná. Mějme však prosím na paměti, že uvedené normy nejsou žádnou bezdouchou vnější formou litou či zbytečnou společenskou kapricí. Stejně je tomu přece ve sportu, ve filatelii, při biliáru i v politice: užije-li někdo špatně klíčového odborného termínu, je na něj pohlíženo s jistou nedůvěrou, stává se někým, kdo „k nám nepatří“, kdo „je cizincem“. Kolektiv, v němž chce získat své místo, má vždy svá pravidla a své rituály, a já se jim musím podřít: prostě a jednoduše, „kdo chce s vlky býti, musí s nimi výt“ ...

Mimo jiné je tomu tak i proto, že chceme-li pravidla vědomě porušovat anebo se proti nim stavět, musíme se s nimi nejprve *obeznámit*: pak teprve budeme moci dokazovat, že jsou třeba nesmyslná, formální a bezúčtovně represivní. Zkrátka a dobře, než pronesu úsudek o tom, že podtrhávat titul knihy je zbytečné, musím si zjistit, že ve skutečnosti se tituly obvykle *podtrhávají a proč* tomu tak asi je.

III.2.3. Bibliografická citace

Knihy. Uvádíme hned zkraye příklad špatné citace pramene:

Wilson, J., „Philosophy and religion“, Oxford 1961.

Citace je provedena špatně z následujících důvodů:

- 1) Uvádí pouze iniciálu rodného jména autorova. Iniciala však nestačí, čtenář má právo a třeba i potřebu vědět, jak se autor jmenuje celým jménem. Přečteme-li si někde, že autorem knihy *Clavis universalis* je P. Rossi, nedokážeme jen tak snadno rozhodnout, zda jde o filosofa Paola Rossioho z florentské univerzity, nebo o filosofa Pietra Rossioho z univerzity v Turíně. Kdopak je asi J. Cohen? Francouzský kritik a estetik Jean Cohen nebo anglický filosof Jonathan Cohen?

- 2) Ať už si název knihy poznamenáme jakkoliv, v žádném přípa-

dě nesmí být v uvozovkách, neboť je více méně běžnou zvyklostí dávat do uvozovek jen názvy časopisů nebo článků v časopisech otištěných. Navíc bylo u tohoto titulu vhodnější napsat *Religion* s velkým „R“, jelikož v anglosaských názvech publikací se zásadně píše velkými písmeny substantiva, adjektiva i slovesa, malými písmeny pak jen členy, částice, předložky a příslovce (pokud ovšem nejsou na samém konci názvu práce, srovnej *The Logical Use of It*).

3) Je špatným zvykem uvádět, kde byla práce publikována, a neříti *kým*. Představme si, že se dovíme o knize, která nám připadá důležitá, chtěli bychom ji zakoupit, ale místo vydání je uvedeno pouze jako „Milán 1975“. A co nakladatel? Mondadori? Rizzoli? Nebo snad Rusconi, Bompiani, Feltrinelli, Vallardi? Co si má naše knihkupectví počít, jak nám má pomoci? A je-li v odkaze uvedeno „Paris 1976“? Na koho se máme obrátit, chceme-li si nechat publikaci zaslat? Pouhé město je možno uvést tehdy, jedná-li se o staré tisky („Amsterdam 1678“), které se dají sehnat pouze v knihovnách nebo v úzkém okruhu několika antikvariátů. Je-li pak v samotné knize napsáno „Cambridge“, má jít o Cambridge v Anglii nebo o Cambridge ve Spojených státech? Čení slavní autoři označují někdy knihy pouze podle místa vydání. Nejde-li v tomto případě o encyklopedická hesla (kde se vše zkracuje z nedostatku místa), prozrazuje tento postup snoby, kteří svým čtenářstvem pohrdají.

4) V uvedené citaci je v každém případě chybné označení „Oxford“. Tato kniha nebyla vydána v Oxfordu. Jak je uvedeno na její titulní straně, byla vydána nakladatelstvím Oxford University Press, toto nakladatelství však současně sídlí v Londýně, v New Yorku a Torontu. Mimo jiné byla tato publikace vytištěna v Glasgowě, v knihách se však uvádí vždy jen *místo vydání*, a nikoli *místo tisku* (ledaže by šlo o velmi staré tisky, které vyráběl tiskař, vydavatel i knihkupec v jedné osobě, a u nichž jsou tudíž obě místa totožná). V jedné diplomové práci jsem našel údaj o knize s označením „Bompiani, Farigliano“: shodou okolností byla totiž citovaná kniha vytištěna ve Fariglianu (na což se dalo usoudit z poznámky *vytiskl tehdy a tehdy ten a ten* na konci díla). Nuže, kdo se dopustí podobné boty, působí dojmem člověka, který za celý život nevezal do rukou knihu. Chceme-li mít naprostou jistotu, nebudeme hledat při-

slušně údaje pouze na titulní straně, ale rovněž na stránce následující (s *cobyrightem*), kde je vždy uvedeno skutečné místo vydání a datum. Rovněž zde najdeme informaci o tom, kolikáté vydání daného díla máme v ruce.

Kdo se omezí na titulní stránku, může se dopustit monumentálních omylů, například tak, že u knih vydaných nakladatelstvími Yale University Press, Cornell University Press nebo Harvard University Press uvede jako místo vydání Yale, Harvard a Cornell, což nejsou názvy lokalit, nýbrž vlastní jména slavných soukromých univerzit. Příslušnými lokalitami jsou v tomto případě New Haven, Cambridge (Massachusetts) a Ithaca. Je to přesně tak, jako kdyby cizinec narazil na knihu vydanou nakladatelstvím Universitá Cattolica (tedy v Miláně), a uvedl pak jako místo vydání známé a úsměvné přímořské letovisko na Jadranu (Cattolica nedaleko Rimini). Poslední rada: místo vydání uváděme vždy v *originálním jazyce příslušné země*. Píšme tedy „Paris“ (místo „Paříž“) a Wien (místo „Viedeň“).

5) Datum je v uvedeném odkaze správné, leč pouze náhodou. Ne vždy odpovídá vročení uvedené na titulní straně skutečné dataci knihy. Může totiž jít o rok posledního vydání. Teprve na straně, kde se nachází *cobyright*, najdeme rok prvního vydání (a zde také třeba pochopíme, že první vydání bylo pořízeno jiným nakladatelem). Vzdálenost mezi oběma roky může být někdy značná. Představme si, že narazíme na následující bibliografickou citaci:

Searle, J., *Speech acts*, Cambridge, 1974.

Pomíme všechny ostatní nepřesnosti a zaměříme se pouze na *cobyright*. Zjistíme, že k prvnímu vydání došlo roku 1969. V diplomové práci, kterou píšeme, půjde například o stanovení toho, zda Searle hovořil o *speech acts* dříve či později než jiní autoři. V tomto případě je tedy časový údaj o prvním vydání mimořádně důležitý. Z předmluvy knihy pak můžeme navíc pochopit, že základ této publikace byl předkládán jako dizertace k získání Ph.D. v Oxfordu roku 1959 (tedy o dalších deset let dříve) a že mezitím byly některé části knihy publikovány v různých filosofických časopisech. Uvažme v této

souvislosti, že by sotva někoho napadlo, aby citoval slavný italský román *Snoubenci* jako

Manzoni, Alessandro, *I promessi sposi*, Molfetta 1976.

a to jenom proto, že by měl zrovna v ruce čerstvě vydaný román vydaný v Molfettě. Nuže, v tomto případě je to se Searlem přesně tak jako s Manzoniem. Zabyváme-li se nějakým autorem, nesmíme nikdy zkrzeslovat údaje o jeho dílech a práci. Pracujeme-li u Manzoniho, Searla nebo Wilsona s novějšími, přehlédnutými, popř. rozšířenými edicemi, musíme uvést jak rok prvního vydání díla, tak i rok vydání, z něhož citujeme a které zrovna držíme v ruce.

Poté, co jsme se zamysleli nad tím, jak se bibliografická citace dělat nemá, uvedeme pět příkladů toho, jak se odkazy na dvě výše uvedené publikace dají korektním způsobem provést. Uvažme prosim, že kromě námi uváděného návodu zde existují i jiná kritéria a že každé kritérium může být považováno za přijatelné, umožňující: a) odlišit knihy od článků a kapitol; b) pochopit jednoznačně, jak se jmenuje autor a co představuje titul díla; c) zjistit místo vydání, nakladatele a pořadové číslo vydání; d) dovědět se eventuálně i údaje o rozsahu knihy neboli počet stran. Všechny příklady, které následují, jsou tudíž tak či onak správné, i když z důvodů, jež budou objasněny, dáváme přednost prvnímu z nich.

1. Searle, John R., *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language*, 1. vyd., Cambridge, Cambridge University Press 1969 (5. vyd., 1974), s. VIII–204.
Wilson, John, *Philosophy and Religion – The Logic of Religious Belief*, London, Oxford University Press 1961, s. VIII–120.
2. Searle, John R., *Speech Acts* (Cambridge: Cambridge 1969).
Wilson, John, *Philosophy and Religion* (London: Oxford 1961).
3. Searle, John R., *Speech Acts*, Cambridge, Cambridge University Press, 1. vyd., 1969 (5. vyd., 1974), s. VIII–204.

Wilson, John, *Philosophy and Religion*, London, Oxford University Press 1961, s. VIII–120.

4. Searle, John R., *Speech Acts*, Cambridge: Cambridge University Press 1969.
Wilson, John, *Philosophy and Religion*, London: Oxford University Press 1961.

5. SEARLE, John R. 1969 *Speech Acts – An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge, Cambridge University Press (5. vyd., 1974), s. VIII–204.
WILSON, John 1969 *Philosophy and Religion – The Logic of Religious Belief*, London, Oxford University Press, s. VIII–120.

Existují pochopitelně přechodná řešení: u příkladu č. 1 by mohlo být přjmení autora vysázeno velkými písmeny, jak je tomu u příkladu č. 5; naopak u příkladu č. 4 by mohl být uveden rovněž podtitul, jak je tomu u příkladu č. 1 a 5. Jak ještě uvidíme, jsou i složitější a komplexnější způsoby citací, které nezapomínají ani na název ediční řady.

Uvedené příklady citací je nutno považovat za korektní. Prozatím se nebudeme zabývat příkladem č. 5, který představuje speciální typ bibliografické citace (podle metody autor – rok vydání), o němž bude ještě řeč jak v souvislosti s poznámkovým aparátem, tak i v souvislosti s problematikou souhrnné bibliografie na konci díla. Druhý příklad je typický americký, který je ostatně využíván spíše pro poznámky pod čarou na konci stránky než pro souhrnné seznamy odborné literatury. Třetí příklad je zase typicky německý, spíše vzácný a (podle mého názoru) i pramálo výhodný a zajímavý. Čtvrtého způsobu citací je bohatě používáno ve Spojených státech, tento postup se mi však nezdá příliš sympatický, protože neumožňuje zjistit rychle název díla. Příklad č. 1 udává naproti tomu vše, co potřebujeme, říká nám jasně, že jde o knihu, a uvádí rovněž rozsah této knihy.

Časopisy. Že je tento poslední uvedený způsob nejpohodlnější, se pokusíme ověřit srovnáním tří bibliografických citací téhož časopiseckého článku.

Anceschi, Luciano, „Orizzonte della poesia“, *Il Verri* 1 (NŘ), únor 1962: 6–21.

Anceschi, Luciano, „Orizzonte della poesia“, *Il Verri* 1 (NŘ), s. 6–21.

Anceschi, Luciano, *Orizzonte della poesia*, in „Il Verri“, únor 1962, s. 6–21.

Pochopitelně by se daly uplatnit i jiné způsoby, z těch, jež jsou tu uvedeny, se však ihned podíváme na první a třetí. V prvním případě je uveden název článku v uvozovkách a název časopisu kurzívou. Naopak ve třetím je název článku kurzívou a časopis v uvozovkách. Proč *dáváme přednost prvnímu způsobu*? Jednoduše a prostě proto, že tu na první pohled pochopíme, že „Orizzonte della poesia“ není kniha, nýbrž krátký text. Jak ještě uvidíme, časopisecké články se tak dostávají do téže kategorie jako jednotlivé kapitoly knih a sborníků. Na první pohled je patrné, že druhý příklad je modifikací prvního, prakticky je tu pouze vynechán údaj o měsíci vydání. Na rozdíl od prvního příkladu zde však nejsme informováni o dataci článku: druhý způsob citace má tedy nedostatky. (Bylo by bývalo vhodnější uvést alespoň *Il Verri* 1, 1962.) Všimněme si také, že v prvních dvou případech je uvedena zkratka „NŘ“ neboli „Nová řada“. To je velmi důležité, protože časopis *Il Verri* měl rovněž první řadu, kde bylo rovněž číslo 1, a to z roku 1956. Pokud bychom měli citovat právě z tohoto starého čísla, které pochopitelně nemohlo být označeno jako součást nějaké „staré řady“, měli bychom to provést následujícím způsobem:

Gorlier, Claudio, „L'Apocalisse di Dylan Thomas“, *Il Verri* 1, 1, podzim 1956, s. 39–46.

Jak patrně, kromě čísla je zde uveden rovněž ročník. V souvislosti s tím by mohla být přeformulována i předchozí citace (samo-

zřejmě pouze pod podmínkou, že by nová řada nesla v záhlaví označení ročníku), a sice takto:

Anceschi, Luciano, „Orizzonte della poesia“, *Il Verri* VII, 1, 1962, s. 6–21.

Pokud jde o časopisy, musíme mít na paměti, že někdy jsou jednotlivé svazčky stránkovány průběžně od začátku až do konce roku. (Jindy je každý sešitek stránkovan samostatně s tím, že jich v průběhu roku vyjde několik a dohromady pak vytvářejí jeden ročník časopisu.) V prvním z uvedených případů bychom tedy konec konců nemuseli uvádět číslo svazčku a pro bibliografický odkaz by stačilo poznamenat rok a příslušná označení stránek, jak je patrné z následujícího příkladu:

Guglielmi, Guido, „Tecnica e letteratura“, *Lingua e stile*, 1966, s. 323–340.

Jakmile si pak čtenář vyhledá časopis v knihovně, okamžitě upozoruje, že strana 323 se nachází ve třetím svazčku prvního ročníku. V podstatě bychom v této situaci ani nemuseli nutit čtenáře k tak krkolomným pátracím úkonům (i když to četní autoři s oblibou dělají). Ve skutečnosti je totiž mnohem pohodlnější uvést odkaz takto:

Guglielmi, Guido, „Tecnica e letteratura“, *Lingua e stile*, I, 3, 1966.

Stránky sice neuvádíme, článeček je však jednoznačně a snadno identifikovatelný. Ostatně v případě, že by si někdo objednával starší číslo uvedeného časopisu, rozhodně by pro něj nebyla relevantní čísla stránek, nýbrž pouze a jediné číslo svazčku. Na druhé straně nám údaj o první a poslední stránce článku poslouží k tomu, abychom pochopili, o jak dlouhý text se vlastně jedná. Proto je v každém případě vhodné se těchto údajů neříkat a uvádět je.

Kolektiv autorů a redakce díla. Dostáváme se k jednotlivým kapitolám a oddílům rozsáhlejších děl, kterými mohou být buď sou-

bory statí jediného autora nebo velké kolektivní sborníky. Zde je jednoduchý příklad:

Morpurgo-Tagliabue, Guido, „Aristotelismo e Barocco“, in Kol. 1, *Retorica e Barocco*, Příspěvky z III. mezinárodního symposia humanistických studií, Venezia, 15.-18. června 1954, red. Enrico Castelli, Roma, Bocca, s. 119-196.

Co nám uvedený údaj sděluje? Prakticky vše, co potřebujeme, tedy konkrétně:

- a) Jedná se o text zařazený mezi jiné texty. To, co napsal Morpurgo-Tagliabue, není tedy kniha, i když počet stran je účtyhodný (77), a musí proto jít o velmi konsistentní stat;
- b) Celý sborník tvoří jeden svazek s názvem *Retorica e Barocco*, v němž jsou soustředěny texty různých autorů (Kol. = kolektiv autorů);
- c) Uvedený sborník předkládá materiály z vědeckého symposia. To je velmi důležitý poznatek, protože v některých bibliografických by tento svazek mohl být zařazen například pod tematickým heslem „Sborníky z vědeckých konferencí a sympozií“;
- d) Redaktorem svazku je Enrico Castelli. I toto je mimořádně důležitý údaj, protože v některých knihovnách bychom mohli tento svazek najít pod jménem „Castelli, Enrico“. Podle anglosaských zvyklostí se navíc kolektivní díla v knihovnách nezapisují pod konvenční zkratkou „A“ jako v Itálii, nýbrž pod jménem redaktora. V italském soupise literatury by proto tento svazek figuroval přibližně takto:

AAVV², *Retorica e Barocco*, Roma, Bocca 1955, 256 s., 20 tabulek,

- 1/ Jeden z nejmarkantnějších rozdílů mezi postupy, jež navrhuje autor, a českou normou pro provádění bibliografických citací vidíme právě zde. Kolektivní dílo bývá v českých bibliografiích uváděno pouze pod svým názvem, zkratky „Kol.“ se tedy nepoužívá (poznámka překladatele).
- 2/ Tato zkratka znamená v italské „autori vari“, tedy „autorský kolektiv“ (poznámka překladatele).

zatímco v americké bibliografii bychom našli údaj poněkud jiný:

Castelli, Enrico (ed.), *Retorica e Barocco*, atd.,

kde by „ed.“ znamenalo „editor“ neboli „redaktor“ či „vydavatel“ (a případně „eds.“ by pak naznačovalo, že redaktorů, popř. vydavatelů bylo více).

Ve snaze napodobovat americké způsoby by dnes mohli někdo zapsat knihu podobným způsobem, např.:

Castelli, Enrico (red.), *Retorica e Barocco*, atd.

Uvedené detaily musíme znát, máme-li být schopni najít knihu v knižním katalogu nebo v bibliografickém soupise literatury.

V souvislosti s konkrétním pokusem o bibliografický výzkum uvidíme v oddíle III.2.4, jak vypadá bibliografická citace výše uvedené statí, na kterou můžeme narazit v díle *Storia della letteratura italiana* vydaném nakladatelstvím Garzanti. O výše zmíněné studii Morpurgo-Tagliabue se zde hovoří následujícím způsobem:

... kde si zaslouhuje mimořádnou pozornost ... sborník *Retorica e Barocco*, Příspěvky z III. mezinárodního symposia humanistických studií, Milano 1955, zejména pak významná stat G. Morpurgo-Tagliabue, *Aristotelismo e Barocco*.

Bibliografický údaj je zde sdělován mimořádně nevhodně, protože: a) neoznamuje nám křestní jméno autorovo; b) dá se z něho usoudit na to, že symposium proběhlo v Miláně nebo že nakladatel sídlí v Miláně (není pravda ani jedno, ani druhé); c) neuvádí jméno nakladatele; d) nepodává informaci o délce citované studie; e) nerůvnost sborník redigoval, i když na druhé straně explicitně sděluje, že se jedná o statí různých autorů.

Bibliografický lístek, který si budeme zakládat pro svůj vlastní výzkum, takto ovšem vypadat nesmí. Především mějme na paměti, že jej budeme vyplňovat postupně (a necháme tudíž volný prostor tam, kde nám některé informace budou zatím chybět). Příslušná anotace bude tedy vypadat asi takto:

Máme-li naopak citovat text obsažený v souboru statí jediného autora, užijeme stejného postupu jako v případě kolektivního díla (viz zkratku „Kol.“), před názvem knihy však vynecháme jakékoli jméno autora:

Rossi-Landi, Ferruccio, „Ideologia come progettazione sociale“, in *Il linguaggio come lavoro e come mercato*, Milano, Bompiani 1968, s. 193–224.

Všimněme si rovněž toho, že obvykle se výraz *in* použije pro články, jež se nachází *v knize*, zatímco u časopisecké stati následuje název periodika hned za názvem článku a *in* se v tomto případě nepíše.

Ediční řada. Správná pravidla pro bibliografické citace předpokládají, že se označí rovněž ediční řada, v níž byla kniha vydána. Podle mého názoru nejde o nezbytnou informaci, protože dílo je dostatečně identifikováno pomocí autora, názvu, nakladatele a roku vydání. V některých oborech může však název ediční řady poskytnout dodatečnou informaci o vědecké kvalitě knihy či orientaci celého výzkumu. V tomto případě se jméno ediční řady umístí do úvazovek za název díla a doplní se pořadovým číslem svazku:

Rossi-Landi, Ferruccio, *Il linguaggio come lavoro e come mercato*, „Nuovi Saggi Italiani 2“, Milano, Bompiani 1968, s. 242.

• **Anonymní díla, díla vycházející pod pseudonymem apod.** Jde o všechny případy publikací od neznámého autora, knih vycházejících pod krycím jménem, encyklopedických hesel podepsaných šifrou atd.

V prvním z vyjmenovaných případů uvedeme jednoduše místo jména autora zkratku „an.“ (anonymně, anonym). Ve druhém případě napíšeme do závorky za pseudonym skutečné jméno autora (je-li již obecně známo), eventuálně s otazníkem, jde-li jen o domněnku, která je nicméně pravděpodobná. V případě autora, kterého tradice uznává jako takového, jehož skutečná totožnost byla

Morpurgo-Tagliabue, G ...
„Aristotelismo e Barocco“, in Kol., *Retorica e Barocco*, Příspěvky z III. mezinárodního symposia humanistických studií, ..., red. ..., Milano, ... 1955, s. ...

Vytečkovaná místa budou doplněna chybějícími údaji poté, co si je zjistíme v jiné bibliografii, v knižním katalogu nebo dokonce v samotné knize, jakmile se nám dostane do rukou.

Několik autorů a žádný redaktor. Dejme tomu, že si máme udělat anotaci o stati, jež vyšla jako součást publikace, která má čtyři autory, žádný z nich však není uveden jako redaktor sborníku. Příklad mám po ruce, je to německá kniha se čtyřmi studii, jejichž autory jsou T. A. van Dijk, Jens Ihwe, Janos S. Petöfi a Hannes Rieser. Nuže, v těchto případech se z praktického důvodu uvede pouze první autor, za jehož jménem následuje poznámka „et al.“ (neboli „et alii“, tedy „a kol.“):

Dijk T. A. van (a kol.), *Zur Bestimmung narrativer Strukturen* atd.

Podíváme se nyní na poněkud složitější případ. Jedná se o dlouhou studii, která vyšla ve třetím díle dvanáctého svazku velkého kolektivního díla s tím, že každý svazek má samostatný titul, který se liší od souborného názvu celého díla:

Hymes, Dell, „Anthropology and Sociology“, in Sebeok, Thomas A. (red.), *Current Trends in Linguistics*, svaz. XII, *Linguistics and Adjacent Arts and Sciences*, 3. díl, The Hague, Mouton 1974, s. 1445–1475.

Takto postupujeme, chceme-li citovat článek Della Hymese. Kdybychom naopak měli citovat dílo jako celek, čtenář by se pochopitelně nezajímal o *svazek*, v němž se nachází studie Della Hymese, nýbrž o *celkový počet svazků*:

Sebeok, Thomas A. (red.), *Current Trends in Linguistics*, The Hague, Mouton 1967–1976, 12 sv.

však pozdějšími výzkumy zpochybněna, doplníme jeho jméno po známku „pseudo“¹. Příklad:

Longino (pseudo), *Del sublime*.

Pokud jde o třetí případ, najdeme-li pod heslem „Secentismo“ v Naučném slovníku Treccani šifru „M.Pr.“, vyhledáme na začátku svazku seznam šifer, zjistíme, že se jedná o autora jménem Mario Praz, a následně zapíšeme údaj takto:

M(ario) Pr(az), „Secentismo“, *Enciclopedia Italiana* XXXI.

Nyní „in“: Existují díla, která jsou *nyní* (v *současné době*) zařazena mezi soubory statí téhož autora nebo do běžných antologií, úplně poprvé však vyšla třeba časopisecky. Jde-li jen o marginální odkaz či problematiku vzhledem k hlavnímu tématu diplomové práce, je možno citovat to vydání díla, které je dostupnější. Naopak v případě textu, jímž se naše práce explicitně a speciálně zabývá, jsou údaje o *prvním* vydání naprosto nezbytné, a to z důvodu historické správnosti a přesnosti. Nikdo a nic nám nezakazuje, abychom pracovali se snadněji dostupným vydáním: je-li však soubor esejů či statí dobře edičně připraven, musí tam být odkaz na první vydání textu, který nás zajímá. Jakmile se takto dostaneme k údajům o prvním vydání, můžeme uspořádat příslušný bibliografický odkaz následujícím způsobem:

Katz, Jerrold J. a Fodor, Jerry A., „The Structure of a Semantic Theory“, *Language* 39, 1963, s. 170–210 [nyní in Fodor Jerry A. a Katz Jerrold J. (red.), *The Structure of Language*, Englewood Cliffs, Prentice-Hall 1964, s. 479–518].

1/ Ani této zkratky se v českých odborných publikacích nepoužívá (poznámka překladatele).

Budeme-li naopak vytvářet speciální bibliografii se systémem autor-rok vydání (a o té bude řeč v oddíle V.4.3), uvedeme jako vnější časový údaj rok prvního vydání:

Katz, Jerrold J. a Fodor, Jerry A.
1963

„The Structure of a Semantic Theory“, *Language* 39, [nyní in Fodor J. A. a Katz J. J. (red.), *The Structure of Language*, Englewood Cliffs, Prentice-Hall 1964, s. 479–518].

Citace novinových článků. Pro citace z deníků a týdeníků platí stejná pravidla jako pro citace z časopisů. Kvůli snadnější orientaci je však vhodné uvádět datum a nikoli číslo periodika. Citujeme-li běžný novinový článek menšího rozsahu, není nutné psát stránku (i když to může být případně užitečné), zásadně je však nevhodné uvádět u deníků novinový sloupec. Kdybychom se ovšem zabývali speciálním výzkumem o denním tisku, staly by se tyto údaje naopak nezbytné:

Nascimbene, Giulio, „Come l'italiano santo e navigatore è diventato bipolare“, *Corriere della Sera*, 25. 6. 1976, s. 1, sl. 9.

U deníků, které nemají mezinárodní či celostátní charakter a působnost (tedy u deníků jiných než např. *The Times*, *Le Monde*, *Corriere della Sera*) je vhodné uvést v citaci místo, kde vycházejí. Příklad: *Il Gazzettino* (Venezia), 7. 7. 1975.

Citace z oficiálních dokumentů a reprezentativních publikací. Pokud jde o oficiální dokumenty, existují zkratky a šifry, které se liší podle jednotlivých oborů, stejně jako existují konvenční znaky užívané při práci se starými rukopisy. Zde je nutno sehnat si odbornou literaturu a najít v ní informace a inspiraci. Připomínáme jenom, že v rámci konkrétní disciplíny jsou běžně užívané zkratky vždy zcela srozumitelné, a není tudíž třeba přidávat k nim další vysvětlivky. Tak například při odborné práci s americkými parlamentními věst-

níky doporučuje příslušná příručka používat zkratek podobných těm, jež následují:

S. Res. 218, 83d Cong., 2d Sess., 100 Cong. Rec. 2972 (1954).

Odborníci z toho bez problémů vyčtou: „Senate Resolution number 218 adopted at the second session of the Eighty-Third Congress, 1954, and recorded in volume 100 of the *Congressional Record* beginning on page 2972.“

Uvádíme-li naopak v oboru středověké filosofie bibliografickou citaci textu dostupného pod P.L. 175,948 (nebo PL, CLXXV, sloupec 948), budou všichni chápat, že máme na mysli sloupec 948 sto sedmdesátého pátého svazku *Patrologie latinské* od Migna, klasickou sbírku latinských textů křesťanského středověku. Nicméně je-li člověk na samém začátku a buduje svou první kartotéku s pomocí lístečků či kartiček, nebude špatné, když si napoprvé poznamená kompletní údaje o takovémto díle, mimo jiné i proto, že ve všeobecném seznamu odborné literatury bude vhodné uvést je v nezkrácené podobě:

Patrologiae Cursus Completus, Series Latina, vyd. J. P. Migne, Paris, Garnier 1844–1866, 222 svazků (+ *Supplementum*, Turnhout, Brepols 1972).

Citace klasických děl. Při citování klasických děl existují všeobecné známé konvence, např. titul-kniha-kapitola, oddíl-odstavec, zpěv-verš. Členění četných děl je prováděno v souladu s normami, které sahají až do starověku; nadřadí-li jim snad moderní vydavatelé jiné členění, ponechávají alespoň tradiční značení. Chceme-li tudíž citovat z *Aristotelovy Metafyziky* definici zákona sporu, provedeme následující zápis: *Met.* IV, 3, 1005 b, 18.

Úryvek z *Collected Papers* od Charlese S. Peirce se obvyklejné cituje takto: *CP*, 2, 127.

Citát z bible se dá identifikovat takto: 1 *Sam.* 14:6–9.

U klasických (ale i moderních) tragédií a komedií se cituje tak, že se uvede nejprve dějství pomocí římské číslice, pak výjev pomo-

ci arabské číslice, popřípadě i verš či verše: *Zkrocení*, IV, 2:50–51. V anglosaské tradici se raději uvede *Shrew*, IV ii, 50–51.

Čtenář naší diplomové práce musí přirozeně vědět, že *Zkrocení* znamená *Zkrocení zlé ženy* od Shakespeara. Pojednává-li naše diplomová či dizertační práce o alžbětinském divadle, bude to bez problémů. Pokud by se narážka na toto divadelní dílo objevila spíše jako elegantní a učená digrese v práci z oboru psychologie, bude vhodnější provést nezkrácenou citaci tohoto pramene.

Prvním kritériem by měla být vždy srozumitelnost a praktičnost: hovořím-li o dantovském verši II.27.40, dá se logicky a racionálně pochopit, že mám na mysli čtyřlístý verš dvacátého sedmého zpěvu *Očistce*. Dantovský odborník by namísto toho uvítal zkratku *Purg.* XXVII, 40, a asi je vsvědčivo vhodnější přidržet se tradičnějšího a předepsaného úzu – a to je již druhé kritérium, které v práci sledujeme, neméně významné.

Přirozeně je třeba dávat pozor na rozporuplné a nejednoznačné situace. Tak například *Pascalovy Myslenky* jsou označovány odlišnými čísly podle toho, zda se vychází z vydání *Brunschvicgova* nebo z některé jiné edice: jejich uspořádání je totiž odlišné. Tyto věci ale snadno zjistíme z příslušné odborné literatury.

Citace nevydaných děl a soukromých dokumentů. Diplomové práce, rukopisy a podobné dokumenty jsou uváděny pod svým názvem či druhovým označením. Dva příklady:

La Porta, Andrea, *Aspetti di una teoria dell'escuzione nel linguaggio naturale*. Diplomová práce obhájená na Filozofické fakultě v Boloni, studijní rok 1975–76.

Valesio, Paolo, *Novantiqua: Rhetorics as a Contemporary Linguistic Theory*, strojopis, v tisku (citováno na základě laskavého svolení autora).

Podobné je možno citovat soukromé dopisy a různá osobní sdělení. Mají-li jen podružný význam, stačí je uvést v poznámce; na-

opak jsou-li z hlediska zpracovávaného tématu zásadní důležitosti, musejí být uvedeny rovněž v bibliografii:

Smith, John, Osobní dopis autorovi práce (5. 1. 1976).

Jak bude ještě připomenuto v oddíle V.3, u tohoto typu citací je dobrým zvykem žádat odesílatele osobního dopisu či sdělení o souhlas s otiskem. Šlo-li o sdělení ústní, předkládá se ke schválení jeho písemný přepis.

Originály a překlady. Nejsprávnější by bylo, kdyby byla každá publikace čtena a citována v originále. To však není vždy možné ani nutné. Především proto, že podle obecného mínění existují jazyky, jejichž znalost není *nezbytná* (například bulharština), a pak také jazyky, jejichž znalost není *povinná*: mimo jiné se běžně předpokládá, že všichni umějí trochu francouzsky a anglicky, méně pak německy, že každý Ital rozumí španělsky a portugalsky, aniž by se těmto jazykům musel učit (to je však jen iluze) a že zásadně nemusíme ovládat ruštinu nebo švédštinu. Dále pak proto, že řadu knih je možno číst bez problémů v překladu. Píšeme-li práci o Moliérovi, bylo by ovšem dost špatné, kdybychom jej četli v italštině, pro práci o italském národním obrození si však *Dějiny Itálie* od Denise Macka Smitha můžeme klidně přečíst v italském překladu, jenž byl vydán nakladatelstvím Laterza. Čti pak nijak neztratíme, budeme-li jej rovněž italsky citovat.

Úplný bibliografický odkaz by však mohl posloužit i někomu dalšímu, kdo by si třeba potřeboval vyhledat původní vydání: je proto vhodné uvést jak překlad, tak i originál. V téže situaci se ovšem octneme, čteme-li uvedenou knihu pouze v angličtině. Je nutno ji citovat v angličtině, proč však zároveň nepomoci ostatním čtenářům, kteří potřebují vědět, zda existuje italský překlad a kdo jej vydal? Z uvedených důvodů je nejlépe provést bibliografickou citaci takto:

Mack Smith, Denis, *Italy. A Modern History*, Ann Arbor, The University of

Michigan Press 1959 (it. překl. Alberto Acquarone, *Storia d'Italia - Dal 1851 al 1958*, Bari, Laterza 1959).

Jsou tu nějaké výjimky? Několik ano. Píšeme-li například dizertaci o složitých právních otázkách a potřebujeme uvést citát z Platovy *Republiky* (a naše práce není v řečtině), provedeme citaci v italštině, upřesníme však překlad a vydání, z něhož jsme čerpali.

Podobně si můžeme představit, že pracujeme na tématu z kulturní antropologie a že potřebujeme citovat následující knihu:

Lotman, Ju. M. a Uspenskij, B. A., *Tipologia della cultura*, Milano, Bompiani 1975.

V tomto případě můžeme sméle říci, že máme právo citovat pouze italský překlad, a to hned ze dvou důvodů: není pravděpodobné, že naši čtenáři budou umírat touhou po tom, aby si údajně, které předkládáme, ověřovali na základě konfrontace s ruským originálem; ruský originál navíc neexistuje, protože před sebou máme soubor studií, které byly předtím publikovány v různých časopisech a které shromáždil italský vydavatel. Nanejvýš můžeme za titulem uvést: *K vydání připravili Remo Faccani a Marzio Marzaduri*. Pokud by se však měla naše práce týkat aktuální situace v oboru sémiotika, museli bychom postupovat poněkud přesněji a pečlivěji. V takovém případě bychom sice nadále vycházeli z toho, že nejsme schopni číst rusky (práce by se však nesměla týkat *sovětské sémiotiky*), pravděpodobně bychom však neměli důvod hovořit o celém tomto souboru statí, nýbrž by nás konkrétně zajímala dejme tomu sedmá studie uvedeného svazku. Nuže, v této situaci by bylo zapotřebí zjistit a uvést, kdy byla tato studie publikována poprvé a kde. Ide o informace, které si vydavatel nepochybně opatřil a které jsou v poznámce u názvu studie uvedeny. Uvedenou statí bychom tedy citovali následujícím způsobem:

Lotman, Juri M., „O ponjatij geografického prostranstva v ruskich srednevekovych tekstach“, *Trudy po znakovym sistemam* II, 1965, s. 210-216 (it. překl. Remo Faccani, „Il

concepto di spazio geografico nei testi medievali russi", in Lotman, Ju. M. e Uspenskij, B. A., *Tipologia della cultura*, vydali Remo Faccani a Marzio Marzaduri, Milano, Bompiani 1975).

Takto na jedné straně nepředstíráme, že jsme četli originální text, protože konec konců uvádíme italský pramen, na druhé straně však poskytneme čtenáři všechny informace, kterých může mít eventuálně zapotřebí.

U děl psaných v málo známých jazycích (zejména neexistující příslušné překlady, a přesto si přejeme upozornit na jejich existenci) se zpravidla uvádí italský překlad do závorky za název díla.

Zamysleme se nyní nad případem, který vypadá na první pohled značně komplikované a jehož „dokonalé“ řešení se zdá být příliš náročné. Uvědomíme si tak, že výsledkem naší snahy může mít různé podoby a odstíny podle konkrétních okolností.

David Efron je argentinský Žid, který v roce 1941 vydal anglicky ve Spojených státech amerických knihu o gestikulaci a posuňcích newyorských Italů a Židů s názvem *Gesture and Environment*. Teprve v roce 1970 vyšel v Argentíně španělský překlad s odlišným názvem *Gesto, raza y cultura*. V roce 1972 vychází další anglické vydání v Holandsku, jehož název však kopíruje španělskou verzi překladu: *Gesture, Race and Culture*. Teprve podle tohoto vydání byl v roce 1974 porízen i italský překlad, a to s názvem *Gesto, razza e cultura*. A nyní, jak budeme tuto knihu citovat?

Představme si dva krajní případy. První se týká diplomové či dizertační práce o Davidu Efronovi: závěrečný seznam literatury bude obsahovat oddíl věnovaný jeho pracím a všechna výše zmíněná vydání zde budou uvedena chronologicky (podle data) s poznámkou o tom, že jde o reedici toho a toho předchozího vydání. Zde je nutno, aby si kandidát všechna vydání přečetl, jelikož musí ověřit, zda v tom či onom případě nebyly provedeny úpravy, vzhledově či dizertační práce z ekonomie, politikologie či sociologie, v níž se v té či oné míře hovoří o otázce emigrace: Efronova kniha je zde citována jen proto, že obsahuje zajímavou informaci o marginálních

aspektech této problematiky. Nuže, v tomto případě je možno citovat pouze italské vydání.

Potom je tu ještě přechodný případ: poznámka o Efronově knize je sice marginální a ne příliš podstatná, nicméně je neobyčejně důležitě upozornit na to, že dílo bylo napsáno roku 1941, a ne v době nedávné. Nejlepším řešením je v této situaci následující citace:

Efron, David, *Gesture and Environment*, New York, King's Crown Press 1941 (ital. překl. Michelangelo Spada, *Gesto, razza e cultura*, Milano, Bompiani 1974).

V konkrétním případě výše zmíněného italského vydání došlo však k tomu, že v *copyrightu* je sice správně uvedeno, že kniha vyšla poprvé roku 1941 v King's Crown Press, místo originálního názvu je tu však chybně uveden titul holandského vydání z roku 1972. Je to vážný nedostatek (a mohu to takto bez problémů říci, protože se jedná o ediční řadou, v níž byla tato Efronova kniha publikována, zabývám se shodou okolností právě já): vydání z roku 1941 by totiž mohl posluhač někde citovat pod názvem *Gesture, Race and Culture*. Proto je nutno neustále ověřovat bibliografické údaje, a to vždy podle několika pramenů. Zkušenější kandidát, který by chtěl ve své práci podat podrobnější informace o samotném Efronovi, úspěchu jeho díla a posloupnosti, v níž byl periodicky „objevován“ dalšími vědci, by si měl sehnat všechny údaje tak, aby mohl v práci předložit následující bibliografickou citaci:

Efron, David, *Gesture and Environment*, New York, King's Crown Press, 1941 (2.vyd., *Gesture, Race and Culture*, The Hague, Mouton, 1972; ital. překl. Michelangelo Spada, *Gesto, razza e cultura*, Milano, Bompiani 1974).

Na závěr tohoto případu je možno konstatovat, že úplnost bibliografické informace závisí konec konců na typu a charakteru diplomové či dizertační práce a na roli, kterou má tato informace sehrát v celkovém zpracování tématu (bude představuje údaj o díle primární bibliografický pramen, nebo sekundární, nebo vedlejší a marginální apod.).

Na základě výše uvedených rad, podnětů a příkladů by teď měl být posluchač schopen sestavit si souborný seznam odborné literatury pro závěrečnou kapitolu své diplomové práce. K této problematice se však vrátíme v kapitole VI. V oddílech V.4.2 a V.4.3, kde jsou vysvětlovány dva odlišné systémy bibliografických odkazů a vztahů mezi poznámkami a bibliografií, najde čtenář i konkrétní ukázkou dvou stran obsahujících bibliografické údaje (srov. tabulky 17 a 19). *Následující dvě stránky i uvedené dvě tabulky jsou tedy souhrnem všeho toho, co zde bylo řečeno a objasněno.* V této části knihy nám záleželo hlavně na tom, aby bylo všem jasné, jak se správně provádí bibliografická citace a jak se vyplňují listky či kartičky s bibliografickými citacemi. Informace, které zde byly poskytnuty, jsou víc než dostatečné i k tomu, aby si posluchač správně vytvořil svou vlastní pracovní kartotéku.

Tabulka 2 obsahuje ukázkou správně vyplněného kartotéčního listku. Jak patrně, v průběhu výzkumu jsem si nejprve sehnal informace o italském překladu díla. Vzápětí jsem na tento překlad narazil v knihovně a do pravého horního rohu kartičky jsem si poznámku zkrácený název knihovny a signaturu knihy. Nakonec jsem si knihu vypůjčil a podle *copyrightu* jsem zjistil a opsal originální název díla a údaj o jeho prvním vydání. Informace o roku vydání chyběla, našel jsem ji však na přebalu knihy, a uvádím ji proto s rezervou. Vzápětí jsem si ještě poznamenal, proč je tato kniha hodna pozornosti.

Tabulka 1

PRAVIDLA PRO VYTVÁŘENÍ BIBLIOGRAFICKÝCH CITACÍ

Na závěr tohoto dlouhého výkladu o práci s bibliografií se pokoušíme o rekapitulaci všech údajů, které by správná bibliografická citace měla obsahovat. Kurzívou je vyznačeno to, co bude strojopisné podobě práce podříženo, a do úvozovek bylo dáno to, co bude textem v úvovkách. Kde má být čárka, je čárka, v místech, kam mají přijít závorky, jsou vyznačeny závorky.

Údaje označené hvězdičkou jsou zásadní a nemají být nikdy opomenuty. Ostatní údaje jsou fakultativní a jejich uplatnění závisí na typu a charakteru předkládané práce.

KNIHY

- * 1. Příjmení a jméno autora (nebo autorů nebo vydavatele, včetně eventuaálních pseudonymů či nesprávně připsovaného autorství),
- * 2. *Titul a podtitul díla,*
3. („Ediční řada“),
4. Pořadové číslo vydání (bylo-li jich více),
- * 5. Místo vydání: není-li v knize uvedeno, napsat „b.m.“ (bez místa vydání),
- * 6. Nakladatelství: není-li v knize uvedeno, vynecháme je,
- * 7. Rok vydání: není-li v knize uvedeno, napíšeme „b.d.“ (bez data),
8. Eventuaální údaje o novějším vydání, s nímž jsme pracovali,
9. Údaje o rozsahu (počet stran, popřípadě počet dílů či svazků, z nichž se dílo skládá),
10. (Údaj o překladu: je-li originál v cizím jazyce a existuje-li překlad, uvést jméno překladatele, název překladu, místo vydání, nakladatele, rok vydání, popřípadě i počet stran).

ČASOPISECKÉ ČLÁNKY

- * 1. Příjmení a jméno autora,
- * 2. „Název článku nebo kapitoly“,
- * 3. *Název časopisu,*
- * 4. Svazek a číslo časopisu (eventuální údaje o nové řadě),
- 5. Měsíc a rok,
- 6. Stránky, na nichž se článek nachází.

KAPITOLKY, ČÁSTI KNIH, MATERIÁLY ZE SYMPOZIÍ, STUDIE V KOLEKTIVNÍCH DÍLECH

- * 1. Příjmení a jméno autora,
- * 2. „Název kapitoly nebo studie“,
- * 3. in
- * 4. Eventuálně jméno vydavatele či redaktora kolektivního díla, nebo Kol.,
- * 5. *Název kolektivního díla,*
- 6. (Případně i jméno redaktora, bylo-li výše uvedeno Kol.),
- * 7. Případně číslo svazku, v němž se nachází citovaná studie,
- * 8. Místo, nakladatel, rok, počet stran (jako u publikací s jediným autorem).

Tabulka 2

UKÁZKA KARTOTÉČNÍHO LÍSTKU S BIBLIOGRAFICKOU CITACÍ

BS. Con
107-S17

AUERBACH, Ericl.

Mimesis. Il realismo nella letteratura occi-
dentale Torino,
Einaudi 1956, 2 svazky, pp. XXXIX - 284
e 350.

Originální název:

Mimesis. Dargestellte Wirklichkeit in der
abendländischen Literatur.
Bonn, Francke .. 1946

[viz ve druhém svazku studii "Il mondo nella
bocca di Pantagruete"]

V.3. Citace

V.3.1. Kdy a jak citujeme: deset pravidel

V diplomové práci se většinou citují texty jiných autorů: jde jednak o texty, které jsou vlastním předmětem našeho zájmu a našich analýz (primární literatura), jednak o odbornou literaturu o studované problematice (sekundární literatura).

I citace jsou tedy dvojího druhu: buď citujeme text, kterým se zabýváme a který interpretujeme, nebo citujeme text, kterým vlastní interpretaci podporíme.

Je obtížné říci, zda máme citovat hojně či poskrovnou. Záleží vždy na charakteru diplomové práce. Provádíme-li kritickou analýzu díla nějakého spisovatele, musíme více méně povinně uvádět a rozebírat rozsáhlé úryvky z jeho románů či básní. Jindy mohou být bohaté citace rovněž výrazem lenivosti, a to tehdy, kdy kandidát nechce nebo není schopen samostatně zpracovat konkrétní skutečnosti a raději to nechá na někom jiném.

Stanovme si proto deset pravidel pro provádění citací:

Pravidlo číslo jedna: Úryvky z textů, které jsou předmětem našeho zájmu a našich analýz, musejí být citovány v rozumné míře.

Pravidlo číslo dvě: Citace z odborné (sekundární) literatury uvádíme pouze tehdy, mají-li takovou váhu, že podpoří a potvrdí naše vlastní náhledy.

Logické důsledky a souvislosti vyplývající z těchto prvních pravidel jsou nablédni. Tak především, vyplňuje-li pasáž určená k rozboru polovinu jedné strany, není rozhodně něco v pořádku: buď vybral kandidát pro svou analýzu zbytečně rozsáhlý uzavřený celek, a nebude tedy schopen provést rozbor detailně, buď po bodu, nebo naopak nemá na mysli příznačnou a zvlášť charakteristickou pasáž, nýbrž text jako takový, a v tom případě mu nejde o konkrétní analýzu speciálních jevů, nýbrž o celkový úsudek o díle. Je-li tomu tak (text je sice důležitý, ale příliš dlouhý), je lépe uvést jej v příloze, a v rámci kapitol citovat pak pouze krátké věty.

Za druhé, citujeme-li z odborné (sekundární) literatury, musíme si být jisti tím, že citace přináší něco nového nebo že potvrzuje to, co jsme již sdělili a za čím stojíme *pevně a vši valiou*.

To, co následuje, je ukázka dvou *zbytečných* citací:

Jak tvrdí McLuhan, masové sdělovací prostředky představují „jeden z nejprizmatičtějších jevů naší doby“. Nelze zapominat na skutečnost, že jenom v naší zemi tráví podle Savoyce „dva ze tří lidí celou úterinu dnc před televizní obrazovkou“.

Co je tak špatného nebo nesmyslného na těchto dvou citacích? Především to, že skutečnost, že masové sdělovací prostředky jsou jedním z klíčových jevů naší doby, je naprostou samozřejmostí, kterou může říci sám od sebe kdokoli a kdykoli. Není vyloučeno, že to takto formuloval rovněž McLuhan (uvedenou citací jsem si však vymyslel, a proto ji ani nemohl ověřovat), v každém případě není však nutno odvolávat se na něčí autoritu, abychom dokazovali prokazatelnou banalitu. Pokud jde naopak o údaj o televizní sledovanosti, ten je možná přesný, Savoy však pro nás nebude žádným *znalcem ani autoritou* (je to ostatně jméno, které jsem si vymyslel, ekvivalent pana Tentononce). Spíše by bylo na místě citovat závěry sociologického výzkumu, prováděného známými a nezpochybnitelnými badateli, nebo výsledky vlastního průzkumu, doložené příslušnými tabulkami uvedenými v příloze. Než citovat nějakého Savoye, je konec konců vhodnější říci: „Lze se domnívat, že dvě osoby ze tří... atd.“

Pravidlo číslo tři: Myslenku autora, z něhož citujeme, bychom měli sdílet, ledaže by se před a za citovanou pasáží nacházely naše vlastní kritické výhrady a poznámky.

Pravidlo číslo čtyři: Z každé citace musí být jasně identifikovatelný autor a knižní nebo rukopisný pramen. Tuto identifikaci provedeme jedním z následujících způsobů:

- a) příslušné údaje uvedeme do poznámky pod čáru či na konec dokumentu a do textu vložíme odpovídající číslo či znak (horní index). Takto postupujeme, je-li autor v práci jmenován poprvé;
- b) za citaci uvedeme do závorky jméno autora a rok vydání díla (viz oddíl V.4.3);

c) do závorky za citaci vložíme pouze číslo strany: takto však postupujeme pouze v případě, že se celá kapitola nebo celá práce týká jediného díla a jediného autora. V tabulce č. 15 je ukázáno, jak by pak mohla vypadat jedna strana diplomové práce s názvem *Problém zjevení v „Portrétu“ od Jamese Joyce: v tomto případě bylo jasné a jednou provždy stanoveno vydání, s nímž diplomant pracuje, a jednou provždy bylo také rozhodnuto, že z praktických důvodů budou citace textu prováděny podle italského překladu, který pořídil Cesare Pavese. Jediné v podobné situaci můžeme uvádět v závorce číslo strany základního textu, zatímco odkazy na odbornou (sekundární) literaturu zařazujeme do poznámek pod čarou či na konci dokumentu.*

Pravidlo číslo pět: Základní texty (primární literatura) musejí být citovány pokud možno podle kritické edice nebo podle co nejspolehlivějšího a neověrohodnějšího vydání díla: v diplomové práci o Balzakovi se nebudeme odvolávat na kapesní vydání (*Livre de Poche*), ale přinejmenším na souborné vydání Balzakova díla v edici Pléiade. Pokud jde o starověké a (ve všeobecném slova smyslu) o klasické autory, stačí citovat kapitoly, odstavce a verše podle tradičního úzu (viz oddíl III.2.3). U současných děl (vydaných několikrát), citujeme buď podle první, nebo podle naposledy přehlednuté a opravené edice, to už záleží na konkrétních okolnostech. Z prvního vydání citujeme, jsou-li ta následující pouhými dotisky, naopak poslední vydání je závazné, obsahuje-li revize, dodatky, přepracované části textu. V každém případě je třeba vždy říci, že existuje první a rovněž tolikáté a tolikáté vydání, a vzápětí upřesnit, s kterou edicí pracujeme (k tomuto bodu viz oddíl III.2.3).

Pravidlo číslo šest: Zabýváme-li se pracemi cizího autora, musejí být citace uváděny v původním jazyce. Toto pravidlo je povinné, jedná-li se o díla literární. V takových případech může být nicméně užitečné uvést v závorce nebo v poznámce překlad citované pasáže. Rozhodujícími nechtě jsou tu pokyny vedoucího diplomové práce. Jedná-li se naopak o autora, u něhož sice nerozebíráme literární styl, kde však hraje důležitou roli přesná formulace myšlenek, tak že i jazykové odstíny toho či onoho termínu mohou nabýt značného

významu (tak tomu může být třeba při interpretaci nějakého filosofického pojednání), je správné pracovat s originálním (cizojazyčným) textem, zároveň je však žádoucí uvádět (v závorce či v poznámce) překlady citovaných pasáží, protože to konec konců představuje součást interpretačního úkonu. Odlíšná situace vzniká tehdy, citujeme-li cizího autora pouze proto, abychom doložili nějakou informaci, předložili pár statistických či historických údajů, tlumočili obecně pozorování: v takovém případě je možno použít dobrého překladu nebo přímo úryvek přeložit a nenutit čtenáře ke zbytečnému přeskakování z jednoho jazyka do druhého. A konečně může dojít i k tomu, že se sice zabýváme cizím básníkem či romanopiscem, nezajímá nás však jeho literární styl, nýbrž myšlenky, které ve svém díle vyjádřil: zejména v případě, je-li pak citaci poželáně a prostupují-li celou práci, již píšeme, je zde vhodné zvolit dobrý překlad a pracovat pouze s ním. Naše rozprava bude aspoň plynulejší a jednodušší (a klíčové otázky týkající se významu toho či onoho slova vyřešíme prostě tak, že do textu vsuneme kratičké úryvky *v originále*). Toto řešení bylo uplatněno například u Joyce (viz tabulka 15). Srovnej k této problematice bod c pravidla číslo čtyři.

Pravidlo číslo sedm: Odkaz na autora a na jeho dílo musí být naprosto jasný. Aby bylo zcela zřejmé, co se tím myslí, uvádíme následující příklad (který je přirozeně *chybný*):

Souhlasím s Vasquezem, když tvrdí, že „zkoumaný problém ještě zdaleka není vyřešen“, a navzdory známému mínění Braunovu“, podle něhož „se v této letité otázce udělalo už do značné míry jasno“, se společně s naším autorem domníváme, že „je před námi ještě dlouhá cesta, než zde dosáhneme uspokojivé úrovně vědomostí“.

První citace je jistě Vasquezova, druhá patří Braunovi, ale co ta třetí: patří opravdu Vasquezovi, jak by se dalo z kontextu usuzovat?

1/ Roberto Vasquez, *Fuzzy Concepts*, London, Faber 1976, s. 160.

2/ Richard Braun, *Logik und Erkenntnis*, München, Fink 1968, s. 345.

Vzhledem k tomu, že v poznámce č. 1 byl proveden odkaz na stranu 160 Vasquezova díla, máme nyní předpokládat, že také třetí citace pochází z téhož pramene a téže strany? A co kdyby nakonec třetí citace patřila Braunovi? Jak patrno, celá pasáž s citacemi musí být poněkud upravena:

Souhlasíme s Vasquezem, když tvrdí, že „zkoumaný problém ještě zdaleka není vyřešen“, a navzdory známému mínění Braunovi¹, podle něhož „se v této letité otázce udělalo už do značné míry jasno“, se společně s našim autorem domníváme, že „je přívč námí ještě dlouhá cesta, než zde dosáhne me uspokojivé úrovně vědomosti“².

Všimněme si, že v poznámce č. 3 je uvedeno: Vasquez, *op. cit.*, s. 161. Kdyby se citovaná věta nacházela ještě na straně 160, bylo také možno napsat: Vasquez, *ibidem*. Skutečnou pohromou by však bylo, kdybychom v poznámce uvedli pouze „*ibidem*“ (bez příjmení „Vasquez“). Tím bychom totiž čtenáři sdělili, že se uvedená věta nachází v právě citované Braunově knize na straně 3-45. „*ibidem*“ tedy znamená „tamtéž“ a může se použít jen tehdy, chceme-li zopakovat odkaz či citaci z předcházející poznámky, a to v bezprostřední návaznosti. Kdybychom však místo „domníváme se společně s našimi autorem“ byli rekli „domníváme se společně s Vasquezem“ a odvolávali se přitom na stranu 160, mohli bychom v poznámce jednoduše použít pouhého „*ibidem*“, avšak pouze pod podmínkou, že se o Vasquezovi a jeho díle hovořilo o pár řádku výše nebo alespoň na téže stránce nebo v jedné ze dvou či tří bezprostředně předcházejících poznámek. Naopak je-li poslední zmínka o Vasquezovi dosti vzdálená (např. deset stran textu nazpět), je vhodnější zopakovat v poznámce celou citaci nebo uvést alespoň následující zkratku: „Vasquez, *op. cit.*, s. 160“.

Pravidlo číslo osm: Nepřesáhne-li citace dva nebo tři řádky, je možno vložit ji přímo do textu odstavce a oddělit uvozovkami přes-

1/ Roberto Vasquez, *Fuzzy Concepts*, London, Faber 1976, s. 160.

2/ Richard Braun, *Logik und Erkenntnis*, München, Fink 1968, s. 345.

3/ Vasquez, *op. cit.*, s. 161.

ně tak, jak to činím v této chvíli já, když cituji z Campbella a Balloua, kteří říkají, že „doslova reprodukované části textu, které nepřesáhnu tři strojopisné řádky, je třeba vložit do dvojitých uvozovek a umístit přímo do textu pojednání, které píšeme“¹. Je-li naopak citace delší, uvedeme ji raději ve formě souvislého *odsazeného textu s jednoduchým řádkováním* (má-li diplomová práce nastaveno standardní řádkování 2 – to jest obrádek – může být zvoleno řádkování 1,5). V tomto případě není zapotřebí uvozovek, poněvadž bude zcela jasné, že všechny odsazené části textu s jednoduchým řádkováním jsou citacemi pramenů. Jako autoři práce si pak musíme dát pozor na to, abychom stejné grafické úpravy nepoužili i pro své vlastní úvahy či pro nejrůznější digrese (které budou muset být důsledně zařazovány třeba do poznámek pod čáru). Uvádím nyní dvě ukázky odsazené citace s jednoduchým řádkováním:²

Je-li citace pramene delší než tři strojopisné řádky, umístíme ji mimo text pojednání tak, že z ní uděláme samostatný odstavec nebo několik samostatných odstavců s jednoduchým řádkováním...

Členění textu do odstavců musí být v citované pasáži provedeno přesně tak, jak je tomu v originálním textu. Jednotlivé odstavce za sebe řádkujeme bez mezer přesně jako jednotlivé řádky v rámci téhož odstavce.

Naopak odstavce, které jsou citovány podle odlišných pramenů a mezi něž nebyl zařazen nějaký komentář, musejí být odděleny mezerou.³

Odsazení se používá pro grafické označení textů citovaných podle pra-

1/ W. G. Campbell a S. V. Ballou, *Form and Style*, Boston, Houghton Mifflin 1974, s. 40.

2/ Tato stránka je přirozeně tištěna (není psána na psacím stroji): místo zmíněného rozestupu řádků se tu používá menší velikosti písma (což není na psacím stroji možné). Zmenšení písma je opticky natolik výrazné, že ve zbyvajících částech knihy nebylo ani nutno citované pasáže odsazovat: stačilo jednoduše oddělit blok, vyzazený menším písmem, pomocí dvou jednorádkových mezer od základního textu knihy. Na tomto místě byl tedy text odsazen jenom proto, aby vynikla užitečnost tohoto postupu u stránky psané na psacím stroji.

3/ Campbell a Ballou, *op. cit.*, s. 40.

menů, a to zejména v takových pracích, kde se s počítá s častými a delšími citacemi... Uvozovky se v tomto případě nepoužívají!

Tato metoda je velmi pohodlná, poněvadž čtenář bezpečně odliší pasáže citované podle pramenů od vlastního pojednání. Díky tomu může citace přeskočit, čte-li nesouvisle a kurzoricky, nebo se naopak pozastaví výhradně nad nimi, zajímá-li se více o citované prameny než o náš komentář. V neposlední řadě mu tento způsob členění práce umožní citované pasáže okamžitě najít, potřebuje-li dále s konkrétním odkazem pracovat.

Pravidlo číslo devět: Citace musejí být naprosto věrné. Za prvé, všechna slova je třeba přepisovat zcela přesně (a za tím účelem je po dokončení práce vhodné ještě jednou zkontrolovat reproduované části textu podle originálu, protože jsme se při rukopisném či strojopisném opisování mohli dopustit chyby nebo na něco zapomenout). Za druhé, žádná část textu se nesmí vynechat, aniž by se to čtenáři nedalo na vědomí: vynechávky v citovaném textu se naznačují třemi vloženými tečkami, které „zastupují“ vypuštěnou pasáž. Za třetí, do citovaného textu nesmíme vkládat nic, co v originále není, a naše případné poznámky, komentáře, vysvětlivky či upřesnění se musejí objevit v hranatých závorkách. Rovněž podtržení, které neprovedl citovaný autor, nýbrž my sami, musí být náležitě označeno. V příkladu, který nyní následuje, je mimořádně doporučován postup, který se nepatrně liší od toho, co jsem právě vyslovil; díky tomu však alespoň pochopíme, že přístupy jednotlivých badatelů se mohou v jednotlivostech rozcházet, v každém případě musí však být postup, který byl jednou zvolen, uplatněn důsledně a jednotně v celé předkládané práci.

Při citaci textu podle originálu mohou vzniknout jisté problémy. Máme-li potřebu část reprodukované pasáže vynechat, naznačíme to třemi tečkami a vložíme je do hranatých závorek [my jsme tu naopak doporučovali tři teč-

1/ P. G. Perrin, *An Index to English*, Chicago, Scott, Foresman and Co., 4. vydání, 1955, s. 338.

ky bez závorek]. Rovněž musíme-li vložit do textu vlastní poznámku, nezbytnou pro pochopení citované myšlenky, oddělíme ji důsledně pomocí hranatých závorek [nezapomeňme, že autoři právě citovaného textu hovoří o takové diplomové práci z oboru francouzská literatura, kde se dalo oprávněně předpokládat, že do originálního rukopisu budou muset být v některých případech vkládána slova, která tam chyběla a jejichž existenci musí filolog umět předpokládat a podle potřeby doplňovat].

Připomínáme, že je třeba důsledně se vyhýbat chybám ve francouzštině a že je rovněž nutno psát *správně a jasně italsky* [podtrženo námi].¹

Dopustili-li se autor, z něhož citujeme a který navzdory všemu stojí za to, aby byl citován, zřejmého omylu, věcného nebo i jazykového, nesmíme jeho chybu odstraňovat: upozorníme však na ni čtenáře pomocí hranaté závorky a slůvka „sic“. Napišeme tudíž, že Savoy tvrdí, že „po Bonapartově smrti v roce 1820 [sic], byla Evropa ponořena do zvláštní atmosféry světla a stínů“. Já osobně bych však zmíněného Savoye nechal plavat a ve své práci jej neuváděl.

Pravidlo číslo deset: Citování je něco jako důkazní řízení při soudním líčení. Vždy musíme být schopni sehnat vhodné svědky a prokázat, že jsou věrohodní. Náš odkaz musí proto být *správný a přesný* (nikdy necitujeme autora, aniž bychom neuvedli název díla a číslo stránky) a musí být kýmkoli *ověřitelný*. Jak to ale provést, jsou-li informace či názory, které hodláme uvést, předmětem osobního sdělení, součástí dopisu či nevydaného rukopisu? I zde je možno bez problémů citovat, v poznámce však uplatníme jednu z následujících možností, jak odkázat na pramen:

1. Osobní autorovo sdělení (z 6. června 1975)
2. Osobní autorův dopis (z 6. června 1975).
3. Podle osobního vyjádření autorova, zeznamenaného dne 6. června 1975.
4. C. Smith, *Le fonti dell'Edda di Snorri*, rukopis.

1/ Campagnoli a A. V. Borsari, *Guida alla tesi di laurea in lingua e letteratura francese*, Bologna, Patron 1971, s. 32.

5. C. Smith, Refr  t na XI. Fysioterapeutick  m kongresu, rukopis (v tisku pro nakladatelstv   Mouton, Haag).

Jist   bude ka  d  mu jasn  ,   e pro prameny uveden   ad 2, 4 a 5 existuj  j podklady, kter  e je mo  no kdykoli dolo  it. Ur  it   rozpaky m  e vyvolat odkaz na pramen   slo 3, jeliko  z tu nen   jednoznačně r  e  eno, o jak  y "zaznam" se vlnsn   jedn   (magnetofonov   nahr  vka   i stenografick   pozn  mky?). Pokud jde o pramen   slo 1, mohl by jej vyvr  t  t   i zpochybn  t pouze uveden  y autor (ale ten mohl mezit  m tak  e zemr  t). Ve v  jimn  ch p  padech tohoto druhu plat   v   y jedna dobr   z  sada, a to sezn  mit autora p  semn   se zn  n  m citace (p  irozen  e a   pot  , co ji d  me definitivn   podobu) a ziskat od n  j p  semnou odpov  d, v n  i by bylo tak   i onak r  e  eno,   e se autor ztoto   uje s n  yhlenkami, je  z mu p  ipisujeme, a d  v   n  m sv  j souhlas k tomu, abychom je zve  ejnili. V p  pade  ,   e by   lo o informac  i *nesm  rn  * d  le  itou a zcela *novou* (objev p  evratn  ho fyzik  ln  ho z  kona, v  sledek dosud utajovan  ho v  zkumu apod.), bylo by nanejv  y vhodné zařadit kopii zm  n  n  ho dokladu (jinak r  e  eno autor  v souhlas s publikac  ) do p  rce, kterou p  pravujeme, a to ve form   p  lohy. To v  e samozr  ejn  e za p  edpokladu,   e autorem informace je zn  m   v  deck   osobnost, a nikoli bl  zniv  y intelektu  ln   exhibicionista bez   petky serioznosti.

P  r dals  ch z  sad: Vkl  d  me-li do citovan  ho textu j  i zm  n  n  e t  i te  ky (bez z  vorokky nebo v hranat   z  vorce), abychom nazna  ili,   e   st textu vypou  tme, a chceme-li b  t navíc zcela p  esn  , pokusime se vz  t na v  dom  i i interpunkci a pracovat s n   tak, aby n  m napomohla vyj  dřit spr  vn  y v  znam sd  len  i:

Vypou  tme-li m  n   d  le  itou   st v  ty, ... mus  i ozna  en   pro v  ynechanou   st textu n  sledovat a   *po* interpunkc  n  m znam  nku, kter  m se uzav  r   ucelen   my  lenka. V  ynech  v  me-li naopak u  středn  i a kl  čovou   st sd  len  i... , umis  tme p  slu  n  e ozna  en   *p  ed* interpunkc  n  m znam  nku.

Citujeme-li ver  e, postupujeme podle liter  rn  kriticke  ch z  sad, z nich  z vych  zime a jimi  z se ř  dime. Jeden vers   lze v ka  d  m p  pade

d   citovat p  mo v textu: „la donzelletia vien dalla campagna“. Rovn  e   dvojver  i je mo  no citovat p  mo v textu, ver  e v  sak od sebe odd  lime lom  tkem: „I cipressi che a Bolgheri alti e schietti / van da San Guido in duplice filar“. Mame-li v  sak doslova reprodukovat souvisle  j b  snick  y celek, pou  ijeme rad  ji metody odsazen  ho textu s minim  lnimi rozestupy ř  dk  :

E quando saremo sposati,
sar   ben felice con te.
Amo tanto la mia Rosic O'Grady
e la mia Rosic O'Grady ama me.

Podobn  e budeme postupovat, m  li b  t p  edm  tem zevrubn  e a asi velmi dlouh  e anal  zy jeden jedin  y vers  : u n  sledujic  ho p  kladu si m   eme t  eba p  edstavit,   e budeme vyzovovat nejpodstatn  j  e rysy Verlainovy poetiky z n  sledujic  ho vers  e:

De la musique avant toute chose

V t  chto p  padech bych r  ekl,   e nen   nutno vers   podtr  vat, i kdy  z se jedn   o v  tu v cizim jazyce. V  c ne   u   ehokoli jin  ho by to platilo p  v  e v p  pade   diplomov  e p  rce o Verlainovi: tam bychom museli tot  i   podtrhnout slovky ř  dk   a str  nek. Nejlep  j je proto n  sledujic   postup:

De la musique avant toute chose
et pour cela pr  f  re l'impair
plus vague et plus soluble dans l'air,
sans rien en lui qui p  se et qui pose...

Zde pouze upr  esnime „text podtr  en“, soustred  je-li se na  e interpretace nap  klad na ot  zku diskontinuity verlainovske  ho vers  e.